

βουλή μου είνε να δέχθης) Διαιτωμένο
 Είρος (ναί.) Γλάσκον τον Πατέρα (εύκολο-
 τερον να τ' εναστειλής, παρό να πάγω
 τώρα δια να σέ πληροφορήσω) Ίδιωτο-
 πον Ξανθόβλαν (εστειλά) Βασίλειον τον
 Βουλγαροκτόνον (εις τ' προσεχές) Ναυτό-
 πούλο, Κόρην του Ίουλιον κτλ.
 Είς δ' οσας επιστολάς ελαβα μετά την 12ην
 Ιανουαρίου, θάπαντησω εις τ' προσεχές.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΣ τόμους της Δια-
 πλάσεως και της Βιβλιοθήκης διά
 να περνάτε ώρατα τας ώρας σας

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**Συνέχεια του 154ου Διαγωνισμού Λύσεων
 Δεκεμβρίου - Μαρτίου**

Αι λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι της
 6 Μαρτίου. Άλλα και πέραν της
 προθεσμίας ταύτης, εφ' όσον δεν θα
 έχουν ακόμη δημοσιευθί.

72. Δεξιόγρφος
 Ήχει τ' ό πρώτον δυνάτα,
 Τ' ό δεύτερον τάκούει.
 Τ' ό σύνολον ή θάλασσα
 Του Πόντου περιλούει.

73. Συλλαβογράφος
 Γράμμα: Θεός Αιγύπτου
 Και πτωκτικόν,
 Μέγα ανημετον έκτισαν,
 Βαρό, βασιλιόν.

74. Μεταγραμματισμός
 Είχα δέλα για κεφάλι
 Και έσκέπαζα ένα ζών
 Πήρα θήσα για κεφάλι,
 Και με έφαγε τ' ζών!

75. Αίνιγμα
 Τ' ό θηλυκόν μου, κήπος
 Τ' ό ουδέτερόν μου, άνθος.
 Έστάλη υπό της Άσας της Σαφούς.

76. Άσθη
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

77-81. Μαγικόν Γράμμα
 Γ' ή ανηλική ήνός γράμματος έχαστη των
 κάτω ή έξω ήνός άλλου, πάντοτε του αυτού,
 να σχηματισθόν άνευ αναγραμματισμού, άλλαι
 τότε λέξαι:

82. Αριθμητικόν Παίγνιον
 6, 2, 4, 5, 10 + - X : = 0
 Μεταξύ των αριθμών, των οποίων ή τάξις δεν
 ή μεταβλητή, να παρενθίσθω τ' άσμετα ούτως,
 ώστε τ' ό εξαγόμενον των σημειωθησομένων πρά-
 ξεων να είνε μηδέν.

83. Διπλή Άκροστιχίς
 Τ' ό μόν άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων
 αποτελούν κατά σειράν λατινών λυρικόν ποιη-
 τήν, τ' ό δε δεύτερα γράμματα, άλλ' αντιστρό-
 φως, πυθαγόρειον φιλοσοφόν.
 1. Θεός των Αιγυπτίων. 2. Πόλις της Θρά-
 κης. 3. Κινητήριος δυνάμις. 4. Άρχαία πόλις

της Συρίας. 5. Ζών υδροβιον. 6. Ύψωμα
 της Νήσου του Αίγιου.
 Έστάλη υπό της Ήρωίδος της Λιένης

84. Φωνηεντόλιπον
 πος - πάλ - μ - πάλ
 Έστάλη υπό του Νέου Έλληνοσ

85. Γρίφος
 λα
 Η
 Η Η
 Η Η
 Η Η
 Έστάλη υπό της Χαρίτος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

**Υπόσχομαι φιλικήν ύποστήριξιν εις Μαμα-
 ρωμένον Βασιληάν και ύπαδούς.** Ανα-
 λαμβάνω αντιπροσωπείαν Συλλόγου «Νέα Έλ-
 λάς» εν Πάτραις. — **Άχιλ. Κ. Βότσης.**

Ελογείς, ψηφίσατε τ' άληθώς: ώραία ψευδι-
 νυμα **Υπέρ Πατριδών και Αισθημάτων της**
Πατριδος. Εύχαριστούμεν έκ προτέρων.

Ενα Χιωτάκι, άντεχαριστού' μόνον εγώ μεθ'
 υπερεβδόμηκονα θ' ας; ψήρσω' ή «Νέα
 Έλλάς» δεν άνιμηνόεται.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΟΝ ΞΙΦΟΣ
Υποψήφιος Δημοψηφίσματος του 1915

Σύλλογος «Θρίαμβος» Πειραιώς. — «Ένεκεν ά-
 ποικειών επιστολών τινων, π' άσ συνδρομητής
 της «Διαπλάσεως», έχων άπορίαν τινά σχετικήν
 πρ' όν τον Σύλλογον, δέον να άπευθίνεταί: Πέ-
 τρον Κασάνη Κοντουριώτου 266, Πειραιά.
 — Ζητούνται αντιπρόσωποι. Καταστατικόν απο-
 στέλλεται παντί τ' άιτούντι.

Ο Γραμματεΐς: **Γ. Αιγιαλίδης.**

Ψηφοφόροι! ψηφίσατε τ' άκάτωθι υπέρσχα ψευ-
 δώνυμα, ύποστηρίζονα υπό των Συλλόγων
 «Ένωσις—Έλευθερία», «Πατρις» και «Έλ-
 ληνόποις»:

ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ
ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ
ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

Υποψήφιοι της Ένωσεως—Έλευθερίας

Ιδρύθη εν Λεμεσώ Σύλλογος «Ανικήτων», σκο-
 πών την συμμετοχήν εις τ' Εσπαθώμα και
 τ' ό Δημοψήφισμα. Έξελέγησαν Πρόεδροι: Γ.
 Άραούζος, Αντιπρόεδρος: Βονό της Μανω-
 λιάσας, Γραμματεΐς: Ν. Γιαδόπουλος, Ταμίας:
 Δ. Φραγκούδης. Σύμβουλοι: Η. Άραούζος.—
 Συνδρομή εξαμήνου 1,20. Διεύθυνσις: Γεώργιον
 Άραούζον, Limassol (Chypre).—Ζητούνται
 αντιπρόσωποι.— Άντιπρόσωπος Λάρακος:
Βουλγαροφάγος Εύζωνος.

Βραβείον έκλογής: Όθλα τ' όχι. ψηφίζοντα: τ' ό
 ύπεροχον ψευδώνυμον **ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΜΑ-**
ΝΩΛΙΑΣΑΣ, ύποστηρίζομενον υπό του Συλ-
 λόγου «Ανικήτων». — **Βουλγαροφάγος Εύζω-
 νος,** με 100 φιλους του.

Ιδρύθη εν Αθήναις Ηκράτεια του Πανελλή-
 νιου Συλλόγου «**Εθνομίς Αγών**». Πρό-
 εδρος: **Στενημαχιωτάκι.** Αντιπρόεδρος
Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Γραμματεΐς: **Τό-
 σκη,** Ταμίας: **Μάγκας των Παρισίων.**—
 Ζητούνται δραστήριοι αντιπρόσωποι διά τον
 σύλλογον. Δις: σύλλογος «Παναγιάσσης 52 Πά-
 τρας», Δις: παραρτήματα: Παραρτήμα «Εθνομίς
 Αγώνος» Poste Restante (Αθήνας).

Μίαν Τρελλούλαν. — Εγκλιθετα συλλογητή-
 ρια επί θνήκτου του προσφιλοσ σας, πάππου.
Ήρωίς των Άκροκεραυνίων.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
Ψηφίσατε, ύπεκινοντες στήν
ΦΩΝΗΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Οποιοι νοιώσατε βαθειά τ' σημασία έχει τ' ό
 1913 για τήν Έλλάδα, θ' άδίσουν βέβαια
 άσπρο τ' όν **Ήρωα του 1913.**

Δαφνόκλαδα—Γρις.

Δηλούμεν ότι: ό Σύλλογος «Ένωσις» και «Έλευ-
 θερία» της Λάρακος ηνώθησαν εις ένα υπό
 τ' όνομα «Ένωσις—Έλευθερία» Άρχιπρεσβίται
 και αντιπρόσωποι δημοσιευθόνται προσεχώς.

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
όσον αι λύσεις, άδιακριτως φυλλαδιών,
έλήφθησαν από 5—12 Ιανουαρίου.

ΑΡΡΙΝΙΟΥ: Σωτηρία Παπαθανασίου.
ΑΘΗΝΩΝ: Ιωάν. Καποδιστριας, Έμ. Κασ-
 σαβέτης, Μαρία Παναγιωτοπούλου, Μελ. Μα-
 κρή, Γεωρ. Σαραντιδης, Κωνστ. Έλευθεροδωδης
 Γεωργ. Έλευθεροδωδης, Έπαμ. Σακελλαρό-
 πούλος, Κυρ. Βέγγος, Κωνστ. Ταυριτσίκος,
 Κωνστ. Μπατιτσάτος, Αναστ. Παπαντανίου,
 Γεωρ. Σματάς, Κ. Κωνσταντίνος, Άσπασία Πυλα-
 ρινού, Ι. Μελισσινός, Σταθρος Βεντοβρης,
 Κωνσταντίνος Σματάς, Κ. Σταυροπούλος, Ανδρ.
 Παπάς, Κατίνα Μπαροδση, Μαρία Μπαροδ-
 ση, Ν. Φίλης, Κούλα Κονταρίνη, Ιωάν. Μάρκου,
 Δοσ χωρίς ύπογραφήν, Κ. Καραβέλλος, Δ. Κ.
 Κωνσταντάτος, Μ. Τζουανάκου, Άν. Ίγγλέσης.

ΑΡΓΟΥΣ: Άν. Πικροδημήτρης, Έλεντινα
 Μπόμπου, Ιωάν. Μενιδιάτης.

ΒΕΡΖΟΒΑΣ: Κ. Κατσουλόβιτς, Γ. Παπαδό-
 πούλος, Ιωάνν. Τσάλλας, Α. Κονοπισσόπουλος,
 Χρ. Μπροσούλης, Θρ. Μπαμπανικολός, Θ. Ν.
 Μπροσούλης, Ι. Καραθαναγιώτης, Άγγ. Ν. Τσάλ-
 τας, Β. Τσιώρος, Η. Χοματ'ής, Ιωάν. Καλοπί-
 σης, Εύθ. Κουτσογιάννης, Β. Μπάσλας, Κ. Ι.
 Κατσουλόβιτς.

ΓΑΛΙΤΣΙΑΣ: Νικ. Αντωνόπουλος.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Χρ. Κουτσένης, Α. Γ. Στα-
 ματόπουλος.

ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Ν. Σωτηρόπουλος.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Κ. Μουσταφάς.
ΙΘΑΚΗΣ: Χάρις.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Χαίρ. Καμπηλή.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Έλευθ. Δημόπουλος, Στ. Γεωρ-
 γιάδης, Παναγ. Τσιντζήρας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Λουκία Κακολιρη, Γεώργιος
 Α. Ι. Λιέτα Δεσούλα, Δημ. Δεσούλας, Νηνημία.
ΚΕΡΚΙΝΗΣ: Κ. Πετροπούλος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Παπαδόπουλος.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Λαφονοστήφης Βασιλέως.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Ν. Ζ. Ζαλαμάς.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Βλ. Σωτηριάδης, Ήρακλής Κον-
 τ'όπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Έλλην.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Α. Φακειανός, Θ. Ζωγράφος, Α.
 Κόκκινος, Δ. Βαργιάς, Ι. Νομίδης, Ν. Π. Χρυσ-
 οφούλος, Ανδρέας Παπαζαχαρίου, Γ. Σφαέλλος,
 Πάνος Κολυβάς, Άκτ' Τρ. Μητσόπουλου, Ν.
 Ζωγοραφίδης, Εύστ. Πετρόπουλος.
ΠΟΡΟΥ: Στ. Μ. Δορής.
ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Άσμι της Άηδόνας, Παλάκι, Ένας
 χωρίς ύπογραφήν.

ΣΕΡΒΟΥ: Θεοδ. Σήλας.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεωρ. Λεσφόπουλος, Ρόη Γ. Κούση,
ΤΡΙΚΑΛΑΩΝ: Γ. Παπαλεξόπουλος, Γ. Χρι-
 στοδούλου, Ι. Τσιοβαρίδης, Νικήτας Πετρούτσος,
 Καλλιόπη Νακοπούλου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Ν. Τσαλάς, Ι. Καμπανέλης,
 Ν. Ανδροπούτος, Στ. Καλλιαντόπουλος, Ή τιμή
 της Έλλάδος, Κ. Διαμαντόπουλος, Στ. Καλός,
 Γ. Χαρίτος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ, Πλάτανος, Ιωάν. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλων των άνωτέρω τ' όνοματα ετέθησαν εις
 τήν κληρωτίδα και έκληρόθησαν οι εξής τέσσαρες
ΔΗΜ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ εν Αθήναις, Ν. Π.
ΧΡΥΣΑΦΟΠΟΥΛΟΣ εν Πειραιαι, **ΣΤΥΛ. Μ. ΔΟ-**
ΡΗΣ, εν Πορ' και **ΘΕΟΔ. Ν. ΜΠΡΟΥΣΑΛΗΣ**
 εν Βεροβ'α, οι όποιοι ένεγράφησαν διά τρεΐς μή-
 από της Φεβρουαρίου.

Το πρώτιστον καθήκον του κα-
 λού συνδρομητού είνε ή εγκαιρος
 ανανέωσις της συνδρομής του.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τ' ό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασόν εις τήν ζωάν ήμ' όν ύπηρεσίας
 και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Έσωτερικόν	Έξωτερικόν	ΙΔΡΥΘΗ Τ.Ω. 1879		Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. Λ. 10. Έξωτερ.
Έτησία δρ. 8.—	Έτησία φρ. 10.—			Φύλλα προηγούμενων ετών, Α' και Β' περιόδου
Έξαμήνου 4,50	Έξαμήνου 5,50			τιμ' όνται έκαστον λ.π. 25
Τριμήνου 2,50	Τριμήνου 3.—			ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αι συνδρομαί άρχόνται τήν 1ην έκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		Όδ' 3, Εδριπιδου άρ. 33, παρ' τ' ό Βαρθάκειον
Περίοδος Β'—Τόμος 23ος		Έν Αθήναις, 23 Ιανουαρίου 1916		Έτος 38ον.—Αριθ. 8

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ή ώρα αυτή έράνη ατελείωτη στ' όν
 κακούργο.

Ήξευρε, ότι τόσο μόνον καιρό είχε
 στ' όν διάθεσι του ό ταμίας, δια να φάγη
 και να έπιστρέψη. Γι' αυτό είχε κανο-
 νιστή τήν όρη του ναρκωτικώ εις τρόπον,
 ώστε να άρχισή ή ένεργεία του εζήντα
 λεπτά μετά τήν ένεσι. Άλλ' αν έκαμε
 κανένα λάθος στ' όν ύπολογισμ' ό του:
 "Αν ό ταμίας έναρκώνετο προτίτερα ή
 άργότερα από τήν στιγμή που ήθελε ό
 κλέπτης; ...

Γι' αυτό ή ώρα εκείνη του έράνη
 ατελείωτη. Κλεισμένος στ' όν σκοτεινή
 καμαρούλα, άκουγε στ' όν στιγμή τήν καρ-
 διά του, που έκτυπούσε με άγωνία, ή έ-
 συλλογιζέτο:

«Φθάνει να γυρίση... Φθάνει να μην
 πέση στ' ό δρόμο ή στ' ό ξενοδοχείο...»

«Άσπαζε τον μισοκλιμαμένον Σομώ από τήν μέση...»
 (Σελ. 61, στ. γ.)

«Άρχισε να φτιάχν' τ' ό κεφάλι του...» (Σελ. 62 στ. α')

Φθάνει να
 έλθ' ό Σομώ και να πέση απέξω από
 τήν πόρτα μου, ώ, τότε θα είνε ό θρίαμ-
 βος! Άλλα θα έχω τ' όση τ' όχη; ...»

Και συλλογιζόμενος αυτά, ό κακούρ-
 γος έπερίμενε άκίνητος και σιωπηλός,
 όπως ή άράχνη τ' ό θύμα, στ' ό
 μέση του ίστού της.

Ό,τι τον άνητυχούσε προ-
 πάνταν, ήτον ή παρουσία του
 μικρού Έρρικου. Δεν είχε
 προβλέψη, ότι ό μικρός θα
 συνώδευε τ' όν πατέρα του και
 εφοδούνταν μήπως ό Σομώ έ-
 γούριζε μαζί του.

Άλλα έξαφνα φωνάζει με
 χαρά:

«—Ό μικρός!»
 Έκείνη τ' ό στιγμή, πραγ-
 ματι, περνούσαν σπρώχοντες
 με γέλια ό ένας τ' ό άλλον, δύο
 μικροί γκρουμ τ' ός τραπέζης.
 Ο ένας ήταν ό Έρρικος. Έρθα-
 σαν ως τήν άκρη του δια-
 δρόμου και μπήκαν 'ς τ' ό κα-
 τάστημα. Ό Άγκλας έκύτ-
 τάξε τ' ό ρολόγι του. Έδειχνε
 μία παρά δύο λεπτά.

«Αν είνε, συλλογιόσθηκε,
 τ' ό κακούργος τότε πιά δεν έδίτασε.
 Πετάχθηκε έξω, κύτταξε μπροστά και
 πίτω, είδε παντού τ' όν διάδρομο έρημο,
 —τύχη που τήν είχε!— και άρπαξε τ' όν

τώρα θ' ά γυρίση... Έδώ κρέμονται οι
 νόμοι και οι προφήται! ...»

Και να! μόλις τ' ό είπε, ό Σομώ πα-
 ρουσιάσθη μόνος του στ' ό βάθος του σα-
 νιδένιου διαδρόμου. Προχωρούσε με βήμα
 διστακτικό, ετρίκιλιζε, κοντυλούσε, και
 κάθε τόσο σήκωνε τ' ό χέρι του στ' ό μέ-
 τωπο, σ' ά να ήθελε να στηρίξη τ' ό κε-
 φάλι του...
 Με τί συγκίνητι τ' όν παρακολουθούσε
 ό Άγκλας!

«Άχ, Θε μου, έλεγε' άς μπορούσε
 να κάνε ακόμη είκισι βήματα... ακόμη
 δέκα... Άχ, Θε μου, άς μην περάση
 τώρα κανένας! ...»

Άξαφνα ό Σομώ έκλονίσθη και, αν
 δεν έπλησίαζε να στηριχθ' όν τ' όχο,
 θα έπεζε κάτω. Ό Άγκλας ήταν έ-
 τιομος να όρμηση. Ό ταμίας όμως, με
 μία τελευταία προσπάθεια, έδωξε τήν
 ναρκή που τ' όν έκυρίευε και κατώρρωσε
 να κάμη τρία-τέσσαρα ακόμη βήματα,
 που τ' όν έφεραν ίσα-ίσα μπροστά στ' όν
 πορτούλα, όπου παρεμένευσ ό Άγκλας.

Ό κακούργος τότε πιά δεν έδίτασε.
 Πετάχθηκε έξω, κύτταξε μπροστά και
 πίτω, είδε παντού τ' όν διάδρομο έρημο,
 —τύχη που τήν είχε!— και άρπαξε τ' όν

μισοκοιμισμένον Σομώ από την μέτη. Έτσι τον τράβηξε και τον έμπατε στη σκοτεινή καμαρούλα. Και μόλις έκλεισε την πορτούλα της, ο ταμίας, ναρκωμένος τελείως από το δηλητήριο, έπεσε στο πάτωμα σαν νεκρός.

Ο Άγκλας τον εκύτταζε μια στιγμή με γέλιο θριάμβου και άμέσως άρχισε την εργασία του, με ταχύτητα και σταθερότητα κινήματων καταπληκτική.

Στο εώς του ηλεκτρικού του φαναριού, έκάθητε μπροστά στον καθρέπτη και, με πολλή τέχνη, άρχισε να φτεράνει το κεφάλι του, σαν ήθοποιός που έτοιμάζεται να βγή στη σκηνή.

Βάζει τα ψευτικά γένεια και τα κολλά στα μάγουλά του με την κόλλα, μεγαλώνει το μουστάκι του, φορεί στο κεφάλι του την στακτερή περρούκα με τη χωρίστρα, στο πλάι, βάζει τα μάγουλά του λιγάκι κόκκινα και σκεπάζει με πάστα κρεατιά την ένωση του μετώπου με την περρούκα.

Όλ' αυτά, με τό άδύνατο εώς του φαναριού του.

Δέν δυσκολεύεται όμως, γιατί όλα τα πράγματα που του χρησιμεύουν γι' αυτή την μεταμόρφωση, τα είχαν έτοιμάσει και σπουδαία από πριν. Έτσι η δουλειά του έγινε θαυμασία. Ο Άγκλας με τα μισορφωμένους, με τα γένεια, μοιάζει

τώρα στην έντέλεια με τον Σομώ. Για να δεθαίωθη ακόμη ο κακούργος, κυττάζει στον καθρέπτη και κυττάζει την μορφή του δυστυχημένου που κοιμάται ολοένα στο πάτωμα. Γελά κατευχαριστημένος από την σύγκρισή και κατόπι γδύνεται γρήγορα-γρήγορα και φορεί το άσπρο παντελόνι και τη ρεδιγκέτα με τ' άσημένα τ' κουμπιά.

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, όλα είνε τελειωμένα. Ένας άλλος Σομώ έστειλε τον όρθιος κοντά 'ς εκείνον που έκοιμάτο. Ο Άγκλας σκύβει στον σωσία του, του πιάνει τον σφυγμό, άκούει την άναπνοή του, του σηκώνει τα βλέφαρα και συλλογίζεται:

«Καλά πάμε!... Έλπίζω, ότι θα προσθάσω να κάμω ό,τι χρειάζεται.»

Και, χωρίς φανερή συγκίνηση, ο κλέπτης βγαίνει πάλι από τον κρυφώνα και κλειδώνει μέσα, άναίσθητο πάντα, τον άληθινό ταμία.

Χωρίς δισταγμό, διευθύνεται τώρα προς την άριστερά πόρτα, που βγάζει, καθώς ξέρει, στο έματιοφυλάκιο των ύπαλ-

λών. Το περνά χωρίς να σταθή πουθενά. Άλλά την στιγμή που έτοιμάζεται νάνοίξη την δεύτερη πόρτα, του έρχεται σά ζάλη. Έδώ είνε ο κίνδυνος. Όπισω από εκείνη την πόρτα, είνε οι ύπαλληλοι που έργάζονται. Θα διασχίση τόσα τραπέζια, θα τον ιδούν τόσα μάτια επιθεωρητών, έως να φθάση στο γυάλινο εκείνο κλουδί, στο ταμείο του Σομώ, που έλπίζει να μπή, άντι του άληθινού ταμία...

Η μεταμόρφωσίς του είνε πραγματικώς τόσο τελεία, ώστε να γελασθούν όλοι εκείνοι οι άνθρωποι... Δέν θα τον προδώση άρα γε μια παραμικρά λεπτομέρεια, που είμφορεί να του διέφυγει...

«Τώρα πιά πάει! συλλογίζεται. Ο κύβος έρρίφθη. Έμπρός!»

Και άνοίγει την πόρτα.

Μόλις μπήκε στη μεγάλη αίθουσα,

Καλά πάμε!... Έλπίζω, ότι θα προσθάσω... (Σελ. 62, στ. α')

στο χόλλ της Τραπέζης, μια ευάριστη έκπληξις τον έπερίμενε! Έξ αίτίας της συννεφιάς, τα ηλεκτρικά ήταν άναμμένα! Η σύμπτωση αυτή τον έδοηούσε πάρα πολύ, γιατί στο τεχνητό εώς, το βάψιμό του θα έφαινετο φυσικώτερο.

Και νά, την στιγμή εκείνη, ένας γκρούμ, που περνά τρέχων από κοντά του με κάτι χαρτιά στο χέρι, του φωνάζει:

— Έ, μπαμπά!... γιατί άργησες έτσι;... Κάμε γρήγορα! Ο Μπρεβουά σε γυρεύει!...

Ήταν ο Έρρίκος. Κι' αυτός ακόμη έγελάσθη κι' έπηρε τον Άγκλας για τον πατέρα του. Ο κλέπτης πήρε θάρρος. Ο Μπρεβουά αυτός που έλεγε ο μικρός γκρούμ, ήταν ίσα-ίσα ο ταμίας, που ο Άγκλας επρόκειτο τώρα να τον αντικαταστήση εις τό ύπ' αριθ. 26 γυάλινο κλουδί, το πρώτο στην άρχή του διαδρόμου.

Προχωρεί γρήγορα προς τα εκεί! Κι' από τα γυαλιά του μικρού γραφείου, βλέπει τώρα τον συνάδελφό του, τον Μπρεβουά, που του νεύει με άνυπομονησία:

«Έλα λοιπόν! τί έγινε;...»

Περνώ άνάμεσα από τα τραπέζια. Κανείς δέν τον προσέχει. Ο επιθεωρητής τον χαιρετά με χαμόγελο, καθώς τον άνοίγει την πόρτα για να περάση. Και νάτος τώρα μέσα στο μικρό γραφείο, στο γυάλινο κλουδί, δίπλα στον Μπρεβουά, μπροστά στα μετάλλινα κουτιά, που περιέχουν τα χρήματα της Τραπέζης. Η παρουσία αυτή που την βλέπει τόσο κοντά του, που είνε σχεδόν σά γένια του, τον άποτρελλώνει. Σάν σε έναιρο, άκούει τον ταμία που διάζεται να φύγη, να λή' ετών άντικαταστάτη τί ποδόν χρημάτων του άφνιει. Προσπαθεί να πάρη την συνειθιμένη στάσι του Σομώ, όπως τον είχε ιδή πολλές φορές συμμένο να μετρά τα χαρτονομίσματα και τα ναπολεόνια, και να γράφη 'ς ένα χαρτί τους αριθμούς.

Η παράδοσις του ταμείου γίνεται με την συνειθιμένη βία και τυπικότητα και ο άφθρημένος επιθεωρητής, κυττάζων προς τη θάλα δέν βλέπει τίποτε τό έκτακτο.

— Ένα εκατομμύριο, διακόσες χιλιάδες! άναγγέλλει στο τέλος ο Μπρεβουά.

— Σωστά! άποκρίνεται ο Άγκλας.

Έτελειώσε. Ο ταμίας έφυγε, ο επιθεωρητής επίσης. Ο κλέπτης βρίσκει μόνος του μέσα στο γυάλινο κλουδί το γεμάτο χρυσάφι. Έχει ένα εκατομμύριο διακόσες χιλιάδες φράγκα μπροστά του. Περισσότερα κι' απ' όσα είχαν έλπιση...

Μένος; Όχι, καθαυτό μόνος, γιατί εκεί, μπροστά στη θυρίδα, ο κόσμος συνωστίζεται άνυπόμονος. Ένας κλητήρας φωνάζει τους αριθμούς και στρέφεται προς αυτόν, ως να έπερίμενε ν' άρχιση της πληρωμής του. Ούτε στιγμή δέν μπορεί να μείνη έτσι χωρίς να κινή τίποτα. Θα κινούσε την προσοχή. Πρέπει να έξακολουθήση να παίξη τον ρόλο του ταμία, τουλάχιστον για λίγες στιγμές.

Το ρολόγι του τοίχου δείχνει μία και σαράντα δύο. Έχει ακόμη καιρό ένα τέταρτο ως να ξυπνήση ο Σομώ, επειδή η θύρα του ναρκωτικού ήταν ακριδώς για μιάμισυ ώρα.

Πώς θα περάση αυτό τό τέταρτο; Ο κλέπτης, που ήξευρε καλά την εργασία του ταμία, παίρνει ένα τσέκ από τό κουτί κυττάζει τον αριθμό του και

άλλάζων λίγο τη φωνή του, φωνάζει:

— Ο αριθμός είκοσιδύο!

Μια κυρία από τό πλήθος, τρέχει άμέσως στη θυρίδα και άπαντά:

— Έγώ!

— Πόσα; την ρωτά ο Άγκλας.

— Τριακόσια φράγκα.

Ο ψευτοταμίας παίρνει τρία εκατοστάρια από μια δέση χαρτονομισμάτων και πληρώνει.

Ένα βλέμμα στο ρολόγι: έχει ακόμη ένδεκα λεπτά.

Σ' αυτό τό διάστημα έπρεπε προπάντων να έκτελή με ακρίβεια και τάξι τα χρέη του, είδεμή θα έφανερώνετο. Γι' αυτό παίρνει πάλι ένα άλλο τσέκ και φωνάζει:

— Ο αριθμός είκοσιτρία.

— Έγώ.

— Πόσα;

— Πεντακόσια είκοσιτοκόφρα φράγκα κι' έξηνα.

Ο Άγκλας πληρώνει με λύπη του αυτά τα χρήματα, που έλαττώνουν την περιουσία του και, από την πελωρία δέση των χαρτονομισμάτων, χωρίς να τον ιδή κανείς, χώνει μερικά στην τσέπη του.

— Αριθμός είκοσιτέσσαρα!

— Δώδεκα χιλιάδες!

Ο κλέπτης πληρώνει, αλλά κυττάζει και τό ρολόγι. Δέν του μένουν παρά τρία λεπτά!

Αριθμός είκοσιπέντε... είκοσιέξη... είκοσιεπτά... Τους πληρώνει όλους. Οφ, επίτέλους! Η στιγμή της μεγάλης κλεψιάς έφθασε. Προσποιούμενος ολοένα, ότι παίρνει από τα κουτιά του τανάγκαθα χρήματα, για να πληρώση τό τελευταίο τσέκ, χώνει χαρτονομίσματα στη ζώνη του πανταλονιού του. Δέν είνε και τόσο εύκολο, γιατί από τα γυαλιά του κλουδιού φαίνονται όλα τα κινήματα του ταμία. Εύτυχως γι' αυτόν, η στροφή του κόσμου είνε τόσο μεγάλη, ώστε οι ύπαλληλοι, συμμένοι στα τραπέζια τους δέν έχουν καιρό να τον κυττάζουν.

Ο επιθεωρητής σουλατσάρει απέξω, στο χόλλ, και ο Άγκλας, έννοείται προσέχει να σουρώνη τα χαρτονομίσματα και τα ναπολεόνια, της στιγμές που του έχει γυρισμένη τη ράχι.

Όταν επίτέλους ο ψευτο-Σομώ έχωσε στο στήθος του ετης τσέπες του, παντού όπου μπορούσαν να χωθούν, τα μάλιστα των χαρτονομισμάτων και τα φουσέκια των ναπολεονιδών, έφρόντισε να φίσση μερικά στα κουτιά, για να μη φαίνονται έντελφως άδεια, κι' έξαφνα έφώναξε στον κλητήρα:

— Πέτρο!... πές 'ς τον επιθεωρητή... δέν ξέρω τί έχω... μια ζάλη... Πρέπει να φύγω μια στιγμή. (Έπεταί συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ

Υστερα από δυό-τρεις ώρες, θα ήταν μεσάνυχτα και θα έμπαينه ο καινούργιος χρόνος. Το σπίτι μου έκαμε τραπέζι για τόνονά μου, είχε καλεσμένους καμμά δεκαπενταριά φίλους και δικούς μας, μαζί μ' αυτούς τό νουό μου τον Παπακονόμο, τό δασκαλέ μου τό Λάρισσο, και τα τρία παιδιά απ' την τάξι μου. Έξω φεγγάρι σά μέρα. Πέρ' απ' τα παράθυρα μας, θαρρούτες πώς έδινε κι' ο Αϊθασίλης τό τραπέζι του και πώς τό δικό μας ήταν μια μικρογραφία του δικού του. Τη δική του βασιλόπητα την είχε τοιμάση από νωρίς. Για δυό-τρεις μέρες κοσκίνιζε άδιάκοπα άλευρι, που τό είχε στρώση δυό πιθαμές ύστερα ο ήλιος από τη μια μεριά, η παγωνιά από την άλλη, έκαναν και την κρούστα της ζαχαρωμένη, που να πατούσες άπάνω δέν έσπαζε. Έτσι τό φεγγάρι την έδειχνε σά μιάν άπέραντη τυρόπητα με τα μεγάλα κήθρα της, τα βουνά, και σά να είχε σκίαση κάπου-κάπου στο ψήσιμο, ξεχωρίζαν οι πατημένοι δρόμοι στες χωμαριές. Κεριά για τό τραπέζι του είχε χιλιάδες κρούσταλα, που κρέμονταν απ' τες γρηπίδες των σπιτιών, και δυό φαγούλες αντίκρου στο χωριό μας που φαίνονταν σαν θουνόχιανα τότε, καθρέφτιζαν τες δυό άπλάδες γαλοτόρι του δικού μου τραπέζιού.

Είχαμε άποτραβηχτή από τό τραπέζι και είχαν άρχιση τα χωράτα και τα γέλια, τα Όμηρικά όπως έλεγε ο Λάρισσο.

Ο λόγος ήταν για τα σημάδια που ηρε ο καθένας στο φελί του απ' την βασιλόπητα. Η μητέρα μου ήταν μάνα σ' αυτά και κανένας δέν έμενε άδικημένος.

Οι βασιλόπητες ήταν δυό: ή μια σημαδεμένη, ή άλλη άσημάδευτη. Αν ήθελες να μη γελούν για σένα, έπαιρνες απ' την άσημάδευτη μοναχός σου' αν ήθελες απ' τη σημαδεμένη, θα άπλωνες τό πιάτο στη μητέρα μου.

Ο πατέρας μου εύρισκε πάντα τό ελωρί, ήταν δικαίωμά του, κρατούσε τη σακκούλα του σπιτιού. Η κυραμάνα μου ένα μικρό κλειδάκι, σαν κλειδοκράτορας του σπιτιού, και κάθε φορά αυτό τό κλειδάκι τό χάριζε εκεί φανερά στη νύφη της, τη μητέρα μου, μ' αυτή δέν τό δέχονταν. Αυτή τη φορά ο νουός μου ο Παπακονόμος ηρε στο φελί του ένα σπειρι από γυάλινο κουμπολόγι.

— Του φτωχού τό εύρημα ή καρφή ή πέταλο, μουρμούρισε.

Ο δασκαλές μου ο Λάρισσος ηρε μια μικρή βεργούλα από κρανιά.

— Πέρασε ή μόδα της, κυρία μου, φωνάζε στη μητέρα μου, τρομαγμένος,

κρατώντας τη βεργούλα στα χέρια του. Αν αυτή ή κρανιά άπομένη άκέρια τό σύμβολο της δασκαλοσύνης, σ' όρχίζομαι πώς θα γίνω άμέσως καντηλιανάφτης.

Τό νόστιμο ήταν που ο συμμαθητής μου ο Φίλιππας, τό Ζικάνιο που λέγαμε, μου ζήτησε ν' αλλάξωμε τα πιάτα με την πήτα και τάλλάξαμε. Έγώ ηρε στο δικό του μια άσημένα δραχμή, κι' αυτός μου πέννα μικρή από φτερό στο δικό μου.

— Βλέπεις, Φίλιππα, του είπε ο Λάρισσο, τί παθαίνουν εκείνοι που θέλουν να κάνουν τον έξυπνο;

Ο νουός μου άρχισε να πειράξη τό Λάρισσο, που δέν πήγε για τες γιορτές στο χωριό του, όπως πάντα, απ' τό χιόνι και την παγωνιά, κι' έτσι δέν χάρηκαν τα κακόμοιρα τα παιδιά Χριστούγεννα και ύστερα από δυό μέρες, καθώς δείχνουν τα μερομήνια, θα χτυπήση πάλι ο σήμαντρος του σχολειού.

— Τώρα είνε, έλεγε γελώντας ο Παπακονόμος, που ο Αϊθασίλης τους θα κρατάη πέννα και χαρτί, χαρτί και λαλαμάρ, που λέει και τό τραγούδι. Όταν ήταν εδώ ο άλλος ο δασκαλος, έφερνε από τό σπίτι του ένα γαϊδουράκι για να πηγαίνη μ' αυτό στο χωριό του. Άχ, αυτό τό γαϊδουράκι πόσο τα καλόκάρδιζε τα παιδιά! Σάν εκείνο του Βαλαάμ, κρυφομλοούσε κι' αυτό 'ς αυτά και τους έταζε έλευθερία για δυό έβδομάδες.

Γύρισε ο Λάρισσο 'ς εμάς και μας ρώτησε.

— Έτσι είνε, παιδιά; — Άς λέει ο νουός μου, Δάσκαλε, του είπα εγώ' τώρα καλοκαρδιζόμε πότερο που σε θλέπομε μαζί μας.

Υστερα άρχισαν τα γέλια με τη Ρένα την ψυχοπαίδα μας που ρωτούσε κρυφά τό θείο μου, εκεί που συγκύριζε, πότε θα είνε μεσάνυχτα. Ο θεός μου κατάλαβε τό σκοπό της και σαν πειραχτήριο που ήταν, την έβγαλε στο φανερό.

Η Ρένα ήθελε να μάθη πότε θα είνε μεσάνυχτα, για να βγή έξω στην αυλή και να ιδή που θ' άνοίξουν τα Ουράνια σαν άστραπή, να ξεμυτίση ο καινούργιος ο χρόνος. Αν τ' άραζαν τα μάτια της αυτό τό άνοιγμα τ' ουρανού, κάτι θα ζητούσε γοργά-γοργά να της ρίξη απ' επάνω. Αυτή δέν θα γελώνταν σά μια άλλη τα παλιά χρόνια, που ζήτησε χιλια σακκιά άππρα, γιατί άππρα έλεγαν τότε τις άσημένες δραχμές, και ο ουρανός δέν τό κατάλαβε και της έρρίξε χιλια σακκιά άδεια και κάτασπρασαν τό χιόνι. Αυτή θα ζητούσε να της ρίξη χιλιας λίρες μοναχά, τί τις ήθελε τες πιότερες; δέν ήξερε καλά καλά ούτε κι' αυτές να τες μετρήση. Υστερα, πότε θα έβρισκε άλλη φορά τέτοια ξαστεριά σαν τη βραδιά εκείνη;

(Έπειτα τό τέλος)

μισοκοιμισμένον Σομώ από την μέση. Έτσι τον τράβηξε και τον έμπασε στη σκοτεινή καμαρούλα. Και μόλις έκλεισε την πορτούλα της, ο ταμίας, ναρκωμένος τελείως από το δηλητήριο, έπεσε στο πάτωμα σαν νεκρός.

Ο Άγγλας τον εκύτταζε μία στιγμή με γέλιο θριαμβού και άμέσως άρχισε την εργασία του, με ταχύτητα και σταθερότητα κινημάτων καταπληκτική.

Στο φως του ηλεκτρικού του φαριού, εκάθησε μπροστά στον καθρέπτη και, με πολλή τέχνη, άρχισε να φτερίζη το κεφάλι του, σαν ήθοποιος που ετοιμάζεται να βγίη στη σκηνή.

Βάζει τα ψεύτικα γένεια και τα κολλά στα μάγουλά του με την κόλλα, μεγαλώνει το μουστάκι του, φορεί στο λαφάλι του την στακταρή περρούκα με τη χωρίστρα στο πλάι, βάζει τα μάγουλά του λιγάκι κόκκινα και σκεπάζει με πάστα κρεατιά την ένωση του μετώπου με την περρούκα.

Όλα αυτά, με τὸ αδύνατο φως του φαριού του. Δεν δυσκολεύεται όμως, γιατί όλα τα πράγματα που του χρησιμοποιοῦν γι' αυτή την μεταμόρφωση, τὰ είχαν ετοιμάσει, δοκιμάσει και σπουδάσει από πριν. Έτσι η δουλειά του έγινε θαυμάσια. Ο Άγγλας με τα μορφωμένους, με τα γένεια, μοιάζει τώρα στην εντέλεια με τον Σομώ.

Γιὰ να δεβαιωθεί ακόμη ο καινούργιος, κυττάζει στον καθρέπτη και κυττάζει την μορφή του δυστυχισμένου που κοιμάται ολοένα στο πάτωμα. Γελά και ευχαριστημένος από την σύγκριση και κατόπι γδύνεται γρήγορα-γρήγορα και φορεί το άσπρο παντελόνι και τη ρεδιγκάτα με τ' άσημένα τὰ κουμπιά.

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, όλα είναι τελειωμένα. Ένας άλλος Σομώ έστέκετο όρθιος κοντά 'ς εκείνον που κοιμάται. Ο Άγγλας σκύβει στον σωσία του, του πιάνει τον σφυγμό, ακούει την αναπνοή του, που σηκώνει τὰ βλέφαρα και συλλογίζεται:

«Καλά πάμε!... Ελπίζω, ότι θα προθάρσω να κάμω ό,τι χρειάζεται.» Και χωρίς φανερή συγκίνηση, ο κλέπτης βγαίνει πάλι από τον κρυφώνα και κλειδώνει μέσα, ανάσθητο πάντα, τον άληθινά ταμιά.

Χωρίς δισταγμό, διευθύνεται τώρα προς την άριστερά πόρτα, που βγάζει, καθώς ξέρεται, στο μπαμπούλακι των υπαλλήλων. Το περνά χωρίς να σταθίη πουθενά. Άλλά την στιγμή που ετοιμάζεται να νοήξη την δεύτερη πόρτα, του έρχεται σά ζάλη. Έδώ είναι ο κίνδυνος. Όπισω από εκείνη την πόρτα, είναι οι υπάλληλοι που εργάζονται. Θα διασχίση τόσα τραπέζια, θα τον ιδούν τόσα ματια επιθεωρητών, έως να φθάση στο γυάλινο εκείνο κλουβί, στο ταμείο του Σομώ, που έλπιζε να μπή, αντί του άληθινού ταμιά...

«Έλα λοιπόν! τί έγινε;...» Περνά άνάμεσα από τα τραπέζια. Και νεις δέν τον προσέχει. Ο επιθεωρητής τον χαιρετά με χαμόγελο, καθώς τον άνοίγει την πόρτα για να περάτη. Και νά τον τώρα μέσα στο μικρό γραφείο, στο γυάλινο κλουβί, δίπλα στον Μπρεβουά, μπροστά στα μετάλλινα κουτιά, που περιέχουν τὰ χρήματα της Τραπεζής. Η περιουσία αυτή που την βλέπει τόσο κοντά του, που είναι σχεδόν στα χέρια του, τον άποτρελλάζει. Σάν σε θύναρο, ακούει τον ταμιά που διατάζει να φύγη, να λήξη στον άνωκαταστάτη τί πόνον των χρημάτων του άρτνει. Προσπαθεί να πάρη την συνειθιμένη στάση του Σομώ, όπως τον είχε ιδη πολλές φορές σκυμμένο να μετρά τὰ χαρτονομίσματα και τὰ ναπολεόνια, και να γράφη 'ς ένα χαρτί τους αριθμούς.

Η παραδοσις του ταμείου γίνεται με την συνειθιμένη βία και τυπικότητα και ο άσχημμένος επιθεωρητής, κυττάζων προς τήσάλα δέν βλέπει τίποτε το έκτακτο.

«Ένα εκατομμύριο, είκοσιέξι χιλιάδες! άναγγέλει στο τέλος ο Μπρεβουά.

— Σωστά! άποκρίνεται ο Άγγλας.

«Έτελείωσε. Ο ταμίας έφυγε, ο επιθεωρητής έπίσης.

Ο κλέπτης βρίσκει μόνος του μέσα στο γυάλινο κλουβί το γεμάτο χρυσάφι. Έχει ένα εκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες φράγκα μπροστά του. Περισσότερα κι' απ' όσα είχαν έλπιση...

Μόνος; Όχι, καθαυτό μόνος, γιατί εκεί, μπροστά στη θυρίδα, ο κόσμος συνωπίζεται άνωπόμονος. Ένας κλητήρας φωνάζει τους αριθμούς και στρέφεται προς αυτόν, ως να έπεριμενε ν' άρχιση της πληρωμές του. Ούτε στιγμή δέν μπορεί να μείνη έτσι χωρίς να κινή τίποτα. Θα κινούσε την προσοχή. Πρέπει να εξακολουθήση να παίξη τον ρόλο του ταμιά, τουλάχιστον για λίγες στιγμές.

Το ρολόγι του τοίχου δείχνει μία και σαράντα δύο. Έχει ακόμη καιρό ένα τέταρτο ως να ξυπνήση ο Σομώ, επειδή ή δόσις του ναρκωτικού ήταν ακριδώς για μιάμισυ ώρα.

Πώς θα περάση αυτό το τέταρτο; Ο κλέπτης, που ήξευρε καλά την εργασία του ταμιά, παίρνει ένα τσέκ από το κουτί κυττάζει τον αριθμό του και

Καλά πάμε!... Ελπίζω, ότι θα προθάρσω... (Σελ. 62, στ. α')

«Καλά πάμε!... Ελπίζω, ότι θα προθάρσω να κάμω ό,τι χρειάζεται.» Και χωρίς φανερή συγκίνηση, ο κλέπτης βγαίνει πάλι από τον κρυφώνα και κλειδώνει μέσα, ανάσθητο πάντα, τον άληθινά ταμιά.

Χωρίς δισταγμό, διευθύνεται τώρα προς την άριστερά πόρτα, που βγάζει, καθώς ξέρεται, στο μπαμπούλακι των υπαλλήλων. Το περνά χωρίς να σταθίη πουθενά. Άλλά την στιγμή που ετοιμάζεται να νοήξη την δεύτερη πόρτα, του έρχεται σά ζάλη. Έδώ είναι ο κίνδυνος. Όπισω από εκείνη την πόρτα, είναι οι υπάλληλοι που εργάζονται. Θα διασχίση τόσα τραπέζια, θα τον ιδούν τόσα ματια επιθεωρητών, έως να φθάση στο γυάλινο εκείνο κλουβί, στο ταμείο του Σομώ, που έλπιζε να μπή, αντί του άληθινού ταμιά...

Η παραδοσις του ταμείου γίνεται με την συνειθιμένη βία και τυπικότητα και ο άσχημμένος επιθεωρητής, κυττάζων προς τήσάλα δέν βλέπει τίποτε το έκτακτο.

«Ένα εκατομμύριο, είκοσιέξι χιλιάδες! άναγγέλει στο τέλος ο Μπρεβουά.

— Σωστά! άποκρίνεται ο Άγγλας.

«Έτελείωσε. Ο ταμίας έφυγε, ο επιθεωρητής έπίσης.

«Έλα λοιπόν! τί έγινε;...» Περνά άνάμεσα από τα τραπέζια. Και νεις δέν τον προσέχει. Ο επιθεωρητής τον χαιρετά με χαμόγελο, καθώς τον άνοίγει την πόρτα για να περάτη. Και νά τον τώρα μέσα στο μικρό γραφείο, στο γυάλινο κλουβί, δίπλα στον Μπρεβουά, μπροστά στα μετάλλινα κουτιά, που περιέχουν τὰ χρήματα της Τραπεζής. Η περιουσία αυτή που την βλέπει τόσο κοντά του, που είναι σχεδόν στα χέρια του, τον άποτρελλάζει. Σάν σε θύναρο, ακούει τον ταμιά που διατάζει να φύγη, να λήξη στον άνωκαταστάτη τί πόνον των χρημάτων του άρτνει. Προσπαθεί να πάρη την συνειθιμένη στάση του Σομώ, όπως τον είχε ιδη πολλές φορές σκυμμένο να μετρά τὰ χαρτονομίσματα και τὰ ναπολεόνια, και να γράφη 'ς ένα χαρτί τους αριθμούς.

Η παραδοσις του ταμείου γίνεται με την συνειθιμένη βία και τυπικότητα και ο άσχημμένος επιθεωρητής, κυττάζων προς τήσάλα δέν βλέπει τίποτε το έκτακτο.

«Ένα εκατομμύριο, είκοσιέξι χιλιάδες! άναγγέλει στο τέλος ο Μπρεβουά.

— Σωστά! άποκρίνεται ο Άγγλας.

«Έτελείωσε. Ο ταμίας έφυγε, ο επιθεωρητής έπίσης.

Ο κλέπτης βρίσκει μόνος του μέσα στο γυάλινο κλουβί το γεμάτο χρυσάφι. Έχει ένα εκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες φράγκα μπροστά του. Περισσότερα κι' απ' όσα είχαν έλπιση...

Μόνος; Όχι, καθαυτό μόνος, γιατί εκεί, μπροστά στη θυρίδα, ο κόσμος συνωπίζεται άνωπόμονος. Ένας κλητήρας φωνάζει τους αριθμούς και στρέφεται προς αυτόν, ως να έπεριμενε ν' άρχιση της πληρωμές του. Ούτε στιγμή δέν μπορεί να μείνη έτσι χωρίς να κινή τίποτα. Θα κινούσε την προσοχή. Πρέπει να εξακολουθήση να παίξη τον ρόλο του ταμιά, τουλάχιστον για λίγες στιγμές.

Το ρολόγι του τοίχου δείχνει μία και σαράντα δύο. Έχει ακόμη καιρό ένα τέταρτο ως να ξυπνήση ο Σομώ, επειδή ή δόσις του ναρκωτικού ήταν ακριδώς για μιάμισυ ώρα.

Πώς θα περάση αυτό το τέταρτο; Ο κλέπτης, που ήξευρε καλά την εργασία του ταμιά, παίρνει ένα τσέκ από το κουτί κυττάζει τον αριθμό του και

«Καλά πάμε!... Ελπίζω, ότι θα προθάρσω...»

Και χωρίς φανερή συγκίνηση, ο κλέπτης βγαίνει πάλι από τον κρυφώνα και κλειδώνει μέσα, ανάσθητο πάντα, τον άληθινά ταμιά.

Χωρίς δισταγμό, διευθύνεται τώρα προς την άριστερά πόρτα, που βγάζει, καθώς ξέρεται, στο μπαμπούλακι των υπαλλήλων. Το περνά χωρίς να σταθίη πουθενά. Άλλά την στιγμή που ετοιμάζεται να νοήξη την δεύτερη πόρτα, του έρχεται σά ζάλη. Έδώ είναι ο κίνδυνος. Όπισω από εκείνη την πόρτα, είναι οι υπάλληλοι που εργάζονται. Θα διασχίση τόσα τραπέζια, θα τον ιδούν τόσα ματια επιθεωρητών, έως να φθάση στο γυάλινο εκείνο κλουβί, στο ταμείο του Σομώ, που έλπιζε να μπή, αντί του άληθινού ταμιά...

Η παραδοσις του ταμείου γίνεται με την συνειθιμένη βία και τυπικότητα και ο άσχημμένος επιθεωρητής, κυττάζων προς τήσάλα δέν βλέπει τίποτε το έκτακτο.

«Ένα εκατομμύριο, είκοσιέξι χιλιάδες! άναγγέλει στο τέλος ο Μπρεβουά.

— Σωστά! άποκρίνεται ο Άγγλας.

«Έτελείωσε. Ο ταμίας έφυγε, ο επιθεωρητής έπίσης.

Ο κλέπτης βρίσκει μόνος του μέσα στο γυάλινο κλουβί το γεμάτο χρυσάφι. Έχει ένα εκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες φράγκα μπροστά του. Περισσότερα κι' απ' όσα είχαν έλπιση...

Μόνος; Όχι, καθαυτό μόνος, γιατί εκεί, μπροστά στη θυρίδα, ο κόσμος συνωπίζεται άνωπόμονος. Ένας κλητήρας φωνάζει τους αριθμούς και στρέφεται προς αυτόν, ως να έπεριμενε ν' άρχιση της πληρωμές του. Ούτε στιγμή δέν μπορεί να μείνη έτσι χωρίς να κινή τίποτα. Θα κινούσε την προσοχή. Πρέπει να εξακολουθήση να παίξη τον ρόλο του ταμιά, τουλάχιστον για λίγες στιγμές.

Το ρολόγι του τοίχου δείχνει μία και σαράντα δύο. Έχει ακόμη καιρό ένα τέταρτο ως να ξυπνήση ο Σομώ, επειδή ή δόσις του ναρκωτικού ήταν ακριδώς για μιάμισυ ώρα.

Πώς θα περάση αυτό το τέταρτο; Ο κλέπτης, που ήξευρε καλά την εργασία του ταμιά, παίρνει ένα τσέκ από το κουτί κυττάζει τον αριθμό του και

άλλάζων λίγο τη φωνή του, φωνάζει:

— Ο αριθμός είκοσιδύο!

Μία κυρία από το πλήθος, τρέχει άμέσως στη θυρίδα και άπαντά:

— Εγώ!

— Πόσα; την ρωτά ο Άγγλας.

— Τριακόσια φράγκα.

Ο ψευτοταμίας παίρνει τρία εκατοστάρια από μία δέση χαρτονομισμάτων και πληρώνει.

Ένα βλέμμα στο ρολόγι: έχει ακόμη ένδεκα λεπτά.

Σ αυτό το διάστημα έπρεπε προπάντων να έκτελή με ακρίβεια και τάξη τὰ χρέη του, είδεμ ή θα έφανερώνετο. Γι' αυτό παίρνει πάλι ένα άλλο τσέκ και φωνάζει:

— Ο αριθμός είκοσιεπτά.

— Εγώ!

— Πόσα;

— Πεντακόσια είκοσιόκτώ φράγκα κι' ένδεκα λεπτά.

Ο Άγγλας πληρώνει με λύπη του αυτά τὰ χρήματα, που έλαττώνουν την περιουσία του και, από την πελωρία δέση των χαρτονομισμάτων, χωρίς να τον ιδη κανείς, χώνει μερικά στην τσέκη του.

— Αριθμός είκοσιτέσσερα!

— Δώδεκα χιλιάδες!

Ο κλέπτης πληρώνει, άλλα κυττάζει και το ρολόγι. Δεν του μένουν παρά τρία λεπτά!

Αριθμός είκοσιπέντε... είκοσιέξη... είκοσιεπτά... Τους πληρώνει όλους. Οψ, επιτέλους! Η στιγμή της μεγάλης κλεψιάς έφθασε. Προσποιούμενος ολοένα, έτι παίρνει από τὰ κουτιά του ταναγκαία χρήματα, για να πληρώση το τελευταίο τσέκ, χώνει χαρτονομίσματα στη ζώνη του πανταλονιού του.

Δέν είναι και τόσο εύκολο, γιατί από τὰ γυαλιά του κλουβιού φαίνονται όλα τὰ κινήματα του ταμιά. Έντυχως γι' αυτόν, ή συρροή του κόσμου είναι τόσο μεγάλη, ώστε οι υπάλληλοι, σκυμμένοι στα τραπέζια τους δέν έχουν καιρό να τον κυττάζουν.

Ο επιθεωρητής σουλατσάρει απέξω, στο γώλλ, και ο Άγγλας, έννοείται προσέχει να σουφρώνη τὰ χαρτονομίσματα και τὰ ναπολεόνια, της στιγμές που του έχει γυρισμένη τη ράχι.

Όταν επιτέλους ο ψευτο-Σομώ έχωσε στο στήθος του της τσέπες του, παντού όπου μπορούσαν να χωθούν, τὰ μάλιστα των χαρτονομισμάτων και τὰ συσέκρια των ναπολεονιδών, έφρόντισε να φείση μερικά στα κουτιά, για να μη φαίνονται έντελώς άδεια, κι' έξαφην έφώναξε στον κλητήρα:

— Πέτρο!... πές 'ς τον επιθεωρητή... δέν ξέρω τί έχω... μία ζάλη... Πρέπει να φύγω μία στιγμή.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ

Υστερα από δυό-τρεις ώρες, θα ήταν μεσάνυχτα και θα έμπαινε ο καινούργιος χρόνος. Το σπίτι μου έκαμε τραπέζι για τόνομά μου, είχε καλεσμένους καμμιά δεκαπενταριά φίλους και δικούς μας, μαζί μ' αυτούς το νουό μου τον Παπακονόμο, το δασκαλί μου το Λάρισσο, και τὰ τρία παιδιά απ' την τάξη μου. Έξω φεγγάρι σά μέρα. Πέρ' απ' τὰ παράθυρα μας, θαρρούσε πως έδινε κι' ο Άϊθαλιος από τήνιά μεριά, ή παγωνιά από την άλλη, έκαναν και την κρούστα της λαγαρωμένη, που να πατούσε άπάνω δέν έσκαζε. Έτσι το φεγγάρι την έδειχνε σά μιάν άπεραντη τυρόπητα με τὰ μεγάλα κίθρα της, τὰ βουνα, και σά να είχε σκάση κάπου-κάπου στο ψήσιμο, ξεχώριζαν οι πατημένοι δρόμοι στές χωμαριές. Κεριά για το τραπέζι του είχε χιλιάδες κρούσταλα, που κρέμόνταν απ' τές γρηπίδες των σπιτιών, και δυό ραχούλες αντίκρου στο χωριό μας που φαίνονταν σαν βουνόχιονα τότε, καθρέφτιζαν τές δυό άπλάδες γαλοτύρι του δικού μου τραπέζιού.

Είχαμε αποτραβηχτή από το τραπέζι και είχαν άρχιση τὰ χωριά και τὰ γέλια, τὰ Όμηρικά όπως έλεγε ο Λάρισσο. Ο λόγος ήταν για τὰ σημάδια που ηύρε ο καθένας στο φελί του απ' την βασιλόπητα. Η μητέρα μου ήταν μάνα σ' αυτά και κανένας δέν έμνε άδικημένος.

Οι βασιλόπητες ήταν δυό: ή μιά σημαδεμένη, ή άλλη άσημάδευτη. Αν ήθελες να μη γελοῦν για σένα, έπαιρνες απ' την άσημάδευτη μοναχός σου αν ήθελες απ' τη σημαδεμένη, θα άπλωνες το πιάτο στη μητέρα μου.

Ο πατέρας μου εύρισκε πάντα το σκωρί, ήταν δικαίωμά του. κρατούσε τη σακκούλα του σπιτιού. Η κυραμάννα μου ένα μικρό κλειδάκι, σαν κλειδοκατόρα του σπιτιού, και κάθε φορά αυτό το κλειδάκι το χάριζε εκεί φανερά στη ύψη της, τη μητέρα μου, μ' αυτή δέν το δέχονταν. Αυτή τη φορά ο νουός μου ο Παπακονόμος ηύρε στο φελί του ένα σπειρι από γυάλινο κομπολόγι.

Του φτωχού το εύρημα ή καρφι ή πέταλο, μουρούρισε. Ο δασκαλός μου ο Λάρισσο ηύρε μία μικρή βεργούλα από κρανιά.

Πέρασε ή μέρα της, κυρία μου, φώναζε στη μητέρα μου, τρομαγμένος, κρατώντας τη βεργούλα στα χέρια του. «Αν αυτή ή κρανιά άπομένη ακόμα το σύμβολο της δασκαλοσύνης, σ' όρίζομαι πως θα γίνω άμέσως κλητήρ-άναγής.»

Το νόστιμο ήταν που ο συμμαθητής μου ο Φίλιππος, το Ζιζάνιο που λέγαμε, μου ζήτησε ν' αλλάξωμε τὰ πιάτα με την πήτα και τ' αλλάξαμε. Έγώ ηύρα στο δικό του μια άσημένα δραχμή, κι' αυτός μια πέννα μικρή από ετερό στο δικό μου.

— Βλέπεις, Φίλιππα, του είπε ο Λάρισσο, τί παθαίνουν εκείνοι που θέλουν να κάνουν τον έξυπνο; Ο νουός μου άρχισε να πειράξη το Λάρισσο, που δέν πήγε για τές γιορτές στο χωριό του, όπως πάντα, απ' το χιόνι και την παγωνιά, κι' έτσι δέν χάρηκαν τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιά Χριστούγεννα και ύστερα από δυό μέρες, καθώς δείχνουν τὰ μερομήνια, θα χτυπήση πάλι ο σημαντός του σκολειού.

— Τώρα είναι, έλεγε γελδώντας ο Παπακονόμος, που ο Άϊθαλιος τους θα κρατάη πέννα και χαρτί, χαρτί και καλαμάρι, που λέει και το τραγούδι. «Όταν ήταν έδώ ο άλλος ο δάσκαλος, έφερνε από το σπίτι του ένα γαϊδουράκι για να πηγαίνη μ' αυτό στο χωριό του. Αχ, αυτό το γαϊδουράκι πότο τὰ καλοκάρδιζε τὰ παιδιά! Σάν εκείνο του Βαλαάμ, χρυσομιλούσε κι' αυτό 'ς αυτά και τους έταζε έλευθερία για δυό έδομίδες.»

Γύρισε ο Λάρισσο 'ς εμάς και μας ρώτησε. — Έτσι είναι, παιδιά; — Ας λές: ο νουός μου, Δάσκαλε, του είπα εγώ, τώρα καλοκαρδίζομε πιότερο που σε βλέπομε μαζί μας. Υστερα άρχισαν τὰ γέλια με τη Ρένα την ψυχοπαίδα μας που ρωτούσε κρυφά το θεό μου, εκεί που συγύριζε, ποτε θα είναι μεσάνυχτα. Ο θεός μου κατάλαβε το σκοπό της και σαν πειραχτήριο που ήταν, την έβγαλε στο φανερό.

Η Ρένα ήθελε να μάθη ποτε θα είναι μεσάνυχτα, για να βγίη έξω στην αύλη και να ιδη που θ' άνοιξουν τὰ Ουράνια σαν αστραπή, να ξεμυτίση ο καινούργιος ο χρόνος. Αν τ' άρπαζαν τὰ μάτια της αυτό το άνοιγμα τ' ουρανού, κάτι θα ζητούσε γοργά-γοργά να της ρίξη απ' επάνω. Αυτή δέν θα γελιόνταν. σά μια άλλη τὰ παλιά χρόνια, που ζήτησε «χιλία σακκιά άσπρα», γιατί άσπρα έλεγαν τότε τις άσημένες δραχμές, και ο ουρανός δέν το κατάλαβε και της έρριξε χίλια σακκιά άδεια και κάτασπρα σαν το χιόνι. Αυτή θα ζητούσε να της ρίξη χίλιες λίρες μοναχά, τί τις ήθελε τές πιότερες; δέν ήξερε καλά καλά ούτε κι' αυτές να τές μετρήση. Υστερα, ποτε θα εύρισκε άλλη φορά τέτοια ξαστεριά σαν τή θραδιά εκείνη; (Έπεται το τέλος)

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

«Δεν έκαμα θέβαια καλά» ενόμιζα ένωσ ότι μια τέτοια αποκάλυψις δεν θα έκαμην άλλο, παρά ναυξήση την λύπην και την στενοχωρίαν σου.

«Ο υίός μας, εκείνος ο όποιος έπρεπε να φέρη το τίμιον όνομα των μαρκησιών Δεοινύ, θα ζή τώρα άγνωστος και άσημος εις κάποιον μέρος της Γαλλίας, ίσως εις πόλιν, ίσως εις χωρίον...» Η παραμάννα δεν κατώρθωσε να μου δώση την παράμικράν πληροφορίαν, όστε περί του οικογενειακού του όνόματος, όστε περί του μέρους όπου κατοικεί. Το μόνον που γνωρίζομεν, εινε ότι όμοιαζε με τον Ροδόλφον τόσο πολύ, ώστε πολλάκις—μ' έβεβαίωσεν ή παραμάννα,—αυτή και ο άνδρας της έπαρναν τον ένα δια τον άλλον.

«Άλλ' ενώ, μεγαλώνων, ο Ροδόλφος

εύρη, διατι ή φοβερά αυτή αποκάλυψις έκλόνησεν ακόμη περισσότερο την ήδη έπιτραλή υγείαν μου.

«Έξ άλλου, αυτό το μυστικόν με πνίγει... με σκοτώνει...»

Όλην την νύκτα, ο μαρκήσιος εδιάβαζεν αυτές τας έπιστολάς.

Τας έβρεξε με τα δάκρυα του και από τα βάθη της ψυχής του, ευτυχώρησε την μαρκησιάν δια τον φόβον, που την έμπιδισε να του φανερώτη ένωρίτερα αυτό το μυστικόν.

Λοιπόν, κριμία δεν έχοροϋσεν άμφοβία. Ο Μωρίς Ζιλλάρ ήτο υίός του.

—Είνε το παιδί μου, έσυλλογιζετο, κ' εγώ τον έβοήθητα να φυλακισθί!.. Έρβολάκισα το παιδί μου!

Ένωσίζε τώρα διατι δεν ένδιέφεραν τον μαρκησιόν Δεοινύ τα χρήματα, διατι θα έπλήρωνεν ο ονδήποτε ποσόν δια την άμεσον άπελευθέρωσίν του.

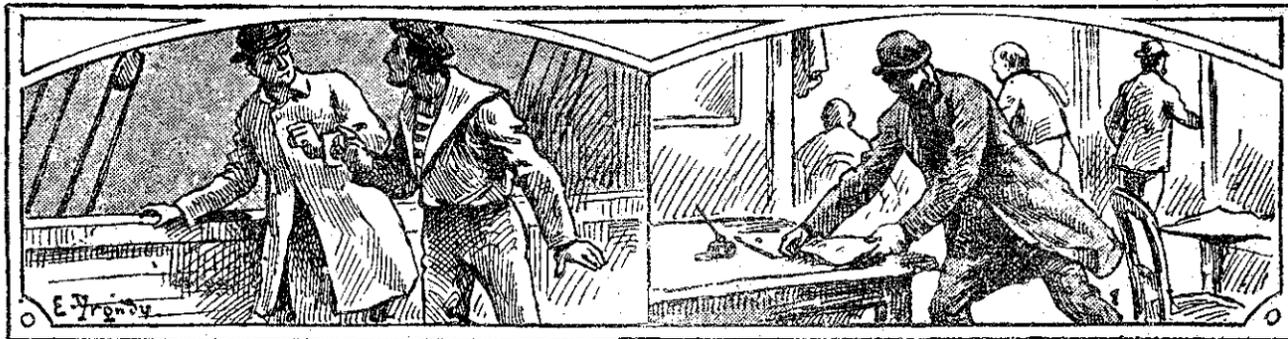
Έπρεπε να ενεργήση το γρηγορώτερον. Άλλά πως ήμποροϋσε να κάμη το παραμικρόν ύπερ του Μωρίς, όσον εύρί-

αυτοκίνητο και τους ακολουθήσαμε. — Έπειτα; ήρώτησε με αγωνίαν ο κ. Χόλκερ.

—Τους ακολουθήσαμε ως το Γκρήνις, δεκαπέντε μίλλια έξω από το Λονδίον, και τους είδαμε να μπαίνουν 'ς ένα μικρό σπίτι, μοναχικό. Το σημάδεψαμε καλά και γυρίσαμε στην πόλιν, με την άπίεσιν να τους καταγγείλωμε στην Αστυνομία, γιατί προκειται θέβαια περί άρπαγής. Ο φίλος μου μάλιστα σήκωσε αυτό το μανδήλι, που έπεσε του κοριτσιού, την στιγμή που το έσπρωχναν να μπή σ' αμάξι, μπροστά στο θέατρο.

—Δώστε μου το! κάμνει ο κ. Χόλκερ, αρπάξων το μανδήλι από τα χέρια του. Ναί... αυτό είνε... το μανδήλι της Νέλλης. Γρήγορα, κύριοι! Άς πάρωμ έν αυτοκίνητο, να με οδηγήσετε στο μέρος που είδατε να μπαίνουν οι λησται. Γρήγορα, σάς παρακαλώ! Το κορίτσι που έκλεψαν, είνε κόρη μου.

...Όταν όμως έφθασαν εις την έξοχόν, οι δύο τζέντλεμαν που συνώ-

έξεδηλώνω την πονηράν του φύσιν, ο άλλος, (τον έλεγαν Μωρίς,) εγένετο ένα πολύ καλό παιδί, τίμιον και...»

Η έπιστολή διεκόπητο εδώ. "Εν άλλο φύλλον χάρτου περιείχε την έγγραφον έμολογίαν της παραμάννας του Στρεπά, και έν άλλο, μερικάς λεπτομερείας, όχι μεγάλης σπουδαιότητος.

Εις δευτέραν έπιστολήν της συζύγου του, ιδίόχειρον και γραμμένην τέσσαρας ήμέρας μετά την πρώτην, ο μαρκήσιος είχαν αναγνώση τα εξής:

«Έπιτέλους είμπορώ να σου δώσω μίαν πληροφορίαν άφορῶσαν τον υίόν μας.

«Μου την ένέπιστεύθη πρό όλίγου ή παραμάννα και, όσον άσήμενος και άν είνε, είμπορεί κάποτε να χρησιμεύση.

«Ο υίός μας, εις την βάση του λαϊμού, έχει ένα σημάδι, όχι μεγαλύτερον από μπιζέλι, που όμοιάζει με τριφύλλι.

«Είθε να τον επανεύρησ μίαν ήμέραν! Εγώ θέβαια δεν θα λάβω ποτέ αυτήν την εύτυχίαν, διατι έπήρα όλα μου τα μέτρα να μη αναγνώσής αούτάς τας γραμμάς, παρά μετά τον θάνατόν μου.

«Και ο θάνατος δεν θάργηση να μ'

σκετο εις τα χέρια των ληστών εκείνων;

Έν τώ μεταξύ, ο Ουίλλιαμ Χόλκερ, έξερχόμενος από το Βασιλικόν Ξενοδοχείον, ήκουσε τυχαίως μερικάς λέξεις από την συνομιλίαν δύο κυρίων άέμπτου έξωωτερικού, οι όποιοι έστέκοντο και συνεζήτων ζωηρώς δια κάποιον συμβάν.

— Η ώρα ήτον έννέα, έλεγε ο ένας, όταν σταματήσαμε απέξω από το Πριγκηπικόν Θέατρον. Έξάφνα...

— Από το Πριγκηπικόν είπατε; τον διέκοψεν ο κ. Χόλκερ.

— Μάλιστα, κύριε, από το Πριγκηπικόν. Έξάφνα βλέπομεν ένα κορίτσι, που το συνώδευε μια κυρία, πίο ήλικιωμένη, να τραβιέται προς τα όπιστω και νάρνηται νακολουθήση δύο κυρίους, που έπέμεναν να τη πάρουν μαζί των.

— Διάβολε! εφώναξε ο κ. Χόλκερ και σεις τι έκάματε; Τους άφίσατε;..

— Το πράγμα συνέθη τόσο γρήγορα, άπεκριθή ο άλλος κύριος, ώστε δεν έπροφθάσαμε να έπέμβωμεν. Όπισθήποτε, άμα έξεκίνησε το αμάξι, που πήρε τους δύο κυρίους και της δύο κυριών, ο φίλος μου κ' εγώ μπήκαμε 'ς έν

δευκν τον κ. Χόλκερ, επέπεσαν έναντίον του και τον άφώπλισαν. Ήτον αήχμαλωτος της συμμορίας του Σκυλοκεφάλου, όπως και ο φίλος του κ. Δεοινύ! Και δια να τον απολύσουν, του έξητοϋσαν ύπέρογκα λύτρα, όπως και από τον μαρκήσιον.

Έν τούτοις ο «Ρ», ο κλέπτης, είνε έντελώς άσχετος προς τας σκευωρίας αυτάς του Σκυλοκεφάλου. Εύρίσκεται μάλιστα μίλλια μακράν, άγνωσών την παγίδα, εις την όποιαν ένέπεσεν ο μαρκήσιος μετά τον χωρισμόν των εις το Ντρουίλ, και αυτήν την στιγμήν, έπιβιάζεται, κατά την συμφωνίαν, εις τον «Νεύαν».

— Τι ώρα φεύγει το θαύρο; έρωτά ένα ναύτην.

— Εις τας όκτώ, κύριε, ακριβώς.

— Δηλαδή μετά είκοσι λεπτά, υπολαμβάνει ο νέος, μόλις κρύπταν την άνυπομονησίαν του; ο καιρός είνε θαυμάσιος! μου φανίνεται ότι θα κάμωμεν έξοχο ταξίδι.

— Βεβαίως, άν έξακολουθήση, άπαντά ο ναύτης, πλησιάζων τον Ροδόλφον.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

— Και γιατί θέλετε να μην έξακολουθήσῃ; — Εγώ δεν θέλω τίποτα... Μήπως εγώ;..

Τώρα ο Ροδόλφος άνατριχιάζει. Άνεγνώρισεν εκείνην την φωνήν Είνε ή φωνή του γέρω Ράλφ, του βασιλέως των Μεταμορφωτών.

— Σούτ! τοιμουδιά!.. Άκολουθήστε με! διατάσει ο σύντροφος του Σίμωνος, βλέπων ότι άνεκαλύθη.

— Να σάς ακολουθήσω;.. Τι λέτε, κεί; Εγώ πηγαίνω στη Νέα Γέρκη.

— Έχετε καλύτερη δουλειά στο Λονδίνο...

— Καθόλου! Έπειτα εδ... το λόγο μου.

— Σε ποιόν; — Αυτό δεν σάς ενδιαφέρει. Έδωτα το λόγο μου, αυτό άρκει.

— Λόγος ενός λωποδύτου! καγχάζει ο άλλος.

— Θα σάς δώσω μια συμβουλή, Ράλφ. Άφίστε αυτό το παιγνίδι και βγίητε έξω άμέτως. Μία λέξι: να πητε παραπάνω, σάς ξεμασκαρεύει!

— Και με καταστρέφετε, ε; συμπληρώνει ειρωνικώς ο μεταμορφωτής, προσπαθών να συλλάβη τον Ροδόλφον από τον βραχίονα.

— Άς γίνη ό,τι γίνη! — Μα δεν συλλογιζεσθε τι θα γίνετε και σεις;

— Εγώ δεν φοβόμαι τίποτα. Τώρα είμαι άλλος και τα χαρτιά μου είνε έν τάξει. Φύγετε από το θαύρο, σάς λέγω!

— Διαβάσαμε τα γράμματα, υπολαμβάνει ο Ράλφ με μαλακώτερον ύφος, κ' έρχόμενος να σου προτείνω ένα σχέδιο, που θα σ' έκαμνε εκατομμυριούχο σε είκοσι τέσσαρες ώρες! Δεν θα ξεύρης θέβαια, ότι ο Μωρίς Ζιλλάρ είνε... (Έπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ

— Μικρή πεταλούδιτσα μου, Μέσ' σ' άνθη που πενθς, Τι άνήσυχη ήητς;

Μήπως θροσοϋλα πλιότερη, Γλυκύτερη εϋωδιά, Με την τραλλή σου βιά;

— Μήτε θροσοϋλες πλιότερες, Και μήτε μρωωδιές: Σε κήπους και βραγιές

Το ρόδο κ' όμορφότενο Ζητώ, πριν μαοαθή, Νεορή να με δεχθῃ.

Χαρά μου έχω, ή έρημωση, Χαρά μου άληθινή, Την από όμορφη θανή...

Σπέτσες, 1916. ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Αγαπητοί μου, ΝΑ μάθημα στο Πανεπιστήμιον μ' έκαμε να θυμηθώ... — τι νομίζετε; — τα καυγάδια που στήνονται καμ' μία φορά μεταξύ κοριτσιών και αγοριών της Διαπλάσεως. Ήταν το έναρ-

κήριο του κ. Σ. Τσάκωνα, καθηγητή του της Γυναικολογίας. Άν το άκουγαν τάγορτα, θα κατέβαζαν λιγάκι ταυτιά. άπεναντίας τα κορίτσια θα σήκωναν τα μέτωπα. Γιατι ο κ. Τσάκωνας ώφίλητα για την Γυναίκα στη Δημιουργία και απέδειξε—μάλιστα, άπέδειξε εμε όλα τα μέσα της έπιστήμης, που έχει 'ς τα χέρια του,—ότι δεν είνε καθόλου κατώτερο πλάσμα από τον Άνδρα, όπως πιστευεται από πολλούς, αλλά ισόδύναμο και σε κάποια πράγματα ανώτερο.

Δεν μπορώ φυσικά να σάς πώ εδώ όλη την άνάλυσι που έκαμε και όλα τα συμπεράσματα που έβγαλε ο σοφός καθηγητής. Θάρκεσθώ μόνο στα ψυχικά και διανοητικά προτερήματα που μας ενδιαφέρουν περισσότερο. Η Γυναίκα λοιπόν, κατά τα τελευταία κορίσματα της Έπιστήμης, έχει εγκέραλο πίο λεπτό από τον άνδρικό ή φυσική αντίληψι, ή μνήμη και ή φαντασία είνε στη Γυναίκα δυνατώτερα, κ' αισθάνεται περισσότερο από τον Άνδρα την αγάπη, την χριστιανική αγάπη έννοιά, το «άγαπάτε άλλήλους»,—τη συμπάθεια και τον οίκτο, με άλλους λόγους είνε λιγώτερο εγωίστρια.

Η Γυναίκα, καλλιεργώντας το μυαλό της, μπορεί να κάμη ό,τι κάνει κι' ο Άνδρας. Με την καρδιά της όμως, κάνει περισσότερα κι' από αυτόν. Άν ο εγωισμός είνε χρήσιμος για το άτομο, ο άλλτρούσμος όμως, ή αγάπη του άλλου, είνε άπαραίτητη για την κοινωνία. Η Γυναίκα λοιπόν, με τα ψυχικά της προτερήματα, είνε κοινωνικώτερη από τον Άνδρα. Μπορούμε να πούμε, ότι άποτελεί την βάση, το στήριγμα της κοινωνίας, Και αυτό είνε πολύ σπουδαίο κι' άναιδάζει την Γυναίκα πολύ ψηλά.

Δεν είνε δύσκολο, πραγματικώς, να παρατηρήση κανείς, ότι στις πίο πολιτισμένες κοινωνίας ή Γυναίκα πρωτοστατεί στα έργα της φιλανθρωπίας, της εύποιίας, της φιλαλληλίας. Νοσοκομεία, όρφανοτροφεία, γεροντοκομεία, άσυλα, συσσίτια, έρανοι, έλεημοσύνες, βοηθήματα στους πτωχούς, όλα από τη Γυναίκα. Δεν το κάνει για έπίδειξι, όπως

λένε μερικοί, ή γιατί δεν έχει να κάμη τίποτε άλλο. Το κάνει από μια ψυχική ανάγκη. Από αγάπη και από οίκτο. Κι' αυτή σκουπτά πάντα τον Άνδρα, να ξεχνά τον εγωισμό του και να κινή έπισης το καλό. Κ' έπειδή, καθώς είπαμε, ή κοινωνία στηρίζεται στη συμπόθεια, στον οίκτο, που αισθάνεται ο άνθρωπος για τον άνθρωπο,—και γιό το ζωό άκίμη,—ή Γυναίκα, που έχει αυτά τα αισθήματα πίο ανεπτυγμένα, είνε μεγαλύτερος κοινωνικός παράγων, είνε σπουδαιότερο στοιχείο πριόδο κοινωνικής.

Το συμπέρασμα είνε, ότι ' άγορτα μπορεί να υπερηφανεύονται λιγώτερο για τα κατορθώματά τους στην... Σελίδα Συναγωγίας. Τα κορίτσια υπέρτερον στον έρανο για την έγγραφη άπέρων.

Σας άσπάσονται ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Οδηγόν Συνδεσμού» Κεφ. ΙΒ']

α) Μαγική Εικόνα

— Μπούμ!.. Ποιος μου πέταξε στο μάτι αυτό το πράγμα;

β) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Αυτοκρατορίας του Βουαντίου

	ON		ON	
MI	ΣΟΥ	ΤΑΙ	PON	NI
	AP	PEYΣ	TE	
KA	TAS	Λ	KPI	NA
	ΦΙ		ΣΙ	

Να συναρμολογηθών αι συλλαβαί αυται, ώστε ναποτελεσθών τα όνόματα πέντε έλληνικών άκρωτηρίων.

γ) Δια τους Τελλομαδεύς

R**n-n*-s*rt-d*-c**r*g-*l-l**t-p*rt*r-*-*t**mps.

Νάναγρωσθή το φωνηεντόλιπον τουτο.

Άλλωσις: Αι λυσις—όσονδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου,—συνοδεύονται άπαραίτητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματοσήμου.

Άυσις του δου φύλλου

α.) Αθήνα. Σπάρτη, Θήβα. Άργος. Επίδαυρος.

λαν των "Αλπεων" (εστία) ὅχι, δὲν εἶνε λάθος ἐγὼ ἐπισημαίνω λαγύνην τὸν γράφον σου προσέθεσα δηλαδὴ μίαν λέξιν, ποὺ θὰ τὴν εἴρηξ; ἐν προσφῆξ; θ' ἀνάγινος ἐπίστα τὰ δὴν σύμφωνα.)

Αὐτογράφειαν τοῦ Βεζαντίου (ὁ 2ος τόμος τιμάται δρ. 2, 50): Κλεροπούλου τοῦ 21 (χαίρω πολὺ δι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις): Γ. Εὐθ. Δαζ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) "Ιοῖδα (ἡ φριματωπλημύρα καὶ ἡ ἀρροστέεις; ἔφαρξιν κίποιαν ἀνωμαλίαν, ποὺ μὲ τὸν καιρὸν ἔκ ἐλεῖψη). "Αφρικανὸν Λέοντα (καί, εὐχαριστῶ.) Χαμόγελο τῆς Νικησ (εὐχαριστῶ πολὺ.) "Ερωτήρη (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τὸμοσ ἐστία γράφει μου) "Ελλάδα τῆς "Ελλάδος (ἐστία, αὐτὸ σοῦ ἐγγρίνω, στέλλε μου ὅτι, τί θέλεις.) "Ηλιοβασιλευμα (πράγματι, ἠμοιάζει) "Ναυτικά τῆς "Αθήνων (φωτογραφία ἐλήφθη.) "Κοιμητοσσαρ Κιανόλευκον (ὅχι, ὑπογραμμένος δὲν εἶνε κακός; ἐστία) "Χοροῖν "Ακίνα (ἐστία, λα) "Τροπαιοῖον "Αρκάδα (δυστυχῶς ἐλήφθη ἀργά τὸ φύλλον εἶχε τυπωθῆ) "Τρελλῆν Κορφατοπούλαν (ἔχει καλὸς.) "Εβλημα "Στρατιώτην (εὐχαριστῶ καὶ εὐχομαι.) Κλέφτικο Βόλι (διότι ἄλλο πιστὴ μεταφρασί, καὶ ἄλλο ὄραϊα.) "Σοφίαν Κ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) "Νέον "Ελλῆνα (μόνον τῶν 8 δρ. τόμον δικαιοῦται νάγοράσης ἀντὶ δρ. 5. ἂν θέλῃς τὸν 7 ὄραχ μῶν, θὰ τὸν ἀγοράσῃ; ἐπίστα.) "Αἱματομένο Σίφνος (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) "Ανθος τῶν "Αιμαίωνων, "Ἦσσα τῆς "Επαναστάσεως, "Αθηναϊκὸν "Αστὲρα, κτλ. κτλ.

Εἰς δὲσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 19ην Ιανουαρίου, ἀπανηθῶ εἰς τὸ προσχέξ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διγωνισμοῦ Δύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Μαρτίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιουθῆ.

86. Δεξίγραφοσ

Τὸ πρῶτον εἶνε νῆσοι; Τὸ δεύτερον φωτίζει; Καὶ βάρβαρον τὸ δλον Ἀργαίων σχηματίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Κιανόλευκου

87. Συλλαβογράφοσ

"Αγνομνίαν γράμμα καὶ νῆσον τοῦ Αἰγαίου Ὁ λῆξῃ ἂν συνδέσῃ, Κοινότατον, δημῶδες ἐν ὄνομα ἀνέμου Ἐθῶς; ὀποστέσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λατρευτῆς Κιανόλευκου

88. Στοιχειογράφοσ

"Αν σὲ μία ὄραϊα νῆσοι "Ἐνα γράμμα βάλῃς "μπρός, Καὶ τὸ δλον μὸν σὸ γῶμα, Θὰ ἰδῆξ νὰ πρασινίσῃ

Σὲ λιγύη ὁ ἀγρός, Καὶ νὰ λουλουδίσῃ ἀκόμη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλῆωσ τῶν Μαργαριτῶν

89. Μωσαϊκόν

Κόλλοσ, πεδιάσ καὶ ὄρυμοσ, Βουνὸν ἔπειτα, λιμνῶν, Ἀπὸ ἔνα τῶν δανείζων Κι' ἄλλο ἔνα σχηματίζων Στὴν στυγίην.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠγαίης Γαλαταίης

90. Συλλαβικὸσ Ρόμβοσ

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

Τὸ πρῶτον μοῦ εὐρίσκειται διπλὸν εἰς τὴν κακίαν. Τὸ δεύτερον τίτλοσ κοινὸσ εἶνε καὶ κοινωμνικῶν. Ἐπίστα καὶ τὸ τρίτον μοῦ, μὰ ἐπίσημοσ πολὺ. Τὸ πῆρατῶν ἐπιθέτων, καὶ τέλος συλλαβῆ. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς "Ιοῖδος

91. Δικτυοτόν

*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*

Σὸ πρῶτον μοῦ, ἀγαπητέ, Νὰ καταθέτῃς τὰ λεπτὰ σου Τὸ δεύτερον, εἶθε ποτὶ Μὴ λείψῃ ἀπ' τῆς λακίᾶ σου! Τὸ τρίτον, φίλε μοῦ, δηλοῦ Ἀπὸ τῶν χρονικῶν συνδέσμων ἕνα Καὶ δὲν θὰ εἶχῃς πιά ζωῆ. Τὸ ἄλλο μοῦ ἂν ἔλειπε ἀπὸ σένα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Εὐζώνου

92. Κρυπτογραφίον

1	2	3	4	5	6	=	Μέγας ποταμὸσ.
2	4	5	6			=	Κατὶ παρῶμιον.
3	1	3	5	1		=	Μέροσ τοῦ κρανίου.
4	3	1	5	1		=	Φυτόν.
5	3	1	5	6		=	Ποτόν.
6	3	2	4	5	6	=	"Υγρόν τοῦ σώματοσ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδοσ

93. Ἀκροστιχίς

Τῶν ζητούμενων λέξεων ἂν λάθῃς τὸ κεφάλι: Νῆσοσ εἰς τὴν Μεσόγειον θναραπὴν μεγάλη, 1.—Θεὸσ; μέγας τῶν Ἀρχαίων. 2.—Ἐν ἠρώσιν τρομερῶν. 3.—Μία νῆσοσ; σὸ Αἰγαίον. 4.—Πόλιε ἐκ τῶν παλαιῶν. 5.—Ἐδὸσ κάποια ἀνωμνμία 6.—Καὶ τοῦ Αἰγαίου ἄλλη μία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀνειροῦ

94. Φωνητογράφιον

σδ - τ - πρσ - τ - θ

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγ. Σ. Καρκετῆ

95. Γρίφοσ

θι	θι	θι	θι	θι	θι	Κα	Κα
θι	θι	θι	θι	θι	θι	Κα	Κα
θι	θι	θι	θι	θι	θι	Κα	Κα
θι	θι	θι	θι	θι	θι	Κα	Κα
θι	θι	θι	θι	θι	θι	Κα	Κα
θι	θι	θι	θι	θι	θι	Κα	Κα
θι	θι	θι	θι	θι	θι	Κα	Κα
θι	θι	θι	θι	θι	θι	Κα	Κα
θι	θι	θι	θι	θι	θι	Κα	Κα
θι	θι	θι	θι	θι	θι	Κα	Κα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τακεραίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 41 505. "Εξίς (ἔξ, εἰς).—506. Μοῖρα (μῆ,Ρά.)—507. Κολοσσῆσ-μολοσσῆσ.—508. Ἡ ἔροχ. 509. ΣΙΚΑΓΟΝ 510. ΝΕΑΠΟΛΙΣ ΣΑΛΩΝΙΑ (ἑνεία, ἄλια, πόλιε; ὄβλον, ἰνον, ἰον, ὄυραδία σὺς).—511-515 Διὰ τοῦ Ν: νέοσ, οἶνοσ, ΣΙΚΕΛΙΑ νάνοσ, ὄνομοσ, (ἡ ΣΙΚΙΝΟΣ τόνοσ) νόοσ. — 516. ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ (Περσία, ἔβων, ἐπίσκοποσ, Ὀδησσοσ, Ἰούλιοσ, Ὀρφέσ, Ἀριστοτέλεσ, Ἀλέξανδροσ, Βουλγαρία, Ἀριστογέλιον, ΝιχουχοδονΟσορ, Κωνσταντινῶσ).—517. Πικροῦσῃ; τῆσ Πατρίδοσ; συμπάσχομοσ καὶ πάντεσ οἱ πολιταί. —518. "Εσο φίλοπατρισ (ἔξ; ὄρι λωπα τρις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—84]

Η «ΚΡΗΤΗ» εὐχαριστοῦσα τὸ «ΠΕΙΡΑ-ΚΗΤΗΡΙΟΝ» τοῦ ὑπόστρατι γυναικῶν ὑποσφίξην.

ΔΟΣΑΣΜΕΝΟΣ ΡΗΝΟΣ [15'—85]

ΗΡΩΪΣ ΤΗΣ ΛΙΕΓΗΣ [15'—83]

Υποψήφια Δημοφιλισμοσ; τοῦ 1915 [15'—83]

Ἐπιτικὴ Λέων, σοῦ κρητύτου ἐπιστήμοσ τὸν πύ-λεμον, ἐκν δὲν μοῦ φανερῶτεσ τὸ ἀληθὲσ δὴμῶσ σου.—"Αφρικανὸσ Λέων.

[15'—80]

Ἡσώτεια!! στὸν ΓΕΝΝΑΙΟΥΨΥΧΟΝ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΝ ὑπόστρατιζόμενον ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Ἑλληνο-στιαίς καὶ τῶν συμμάχων του.

[15'—81]

Σύλλογοσ ἡ "Ἐνδόξοσ Κρήτη" Πειραιῶσ. Ἰσθρίθη σύλλογοσ ἐν Πειραιεῖ, σκοπὸν ἔχων τὴν εὐρύτεραν διάδοσιν τῆσ Διαπλάσεωσ καὶ τὴν φήφισιν ὄραϊων φευδωνόμενων κατὰ τὰ δημοφη-φισματα. Σπεῦσατε νὰ ἐγγραφῆτε. Συνδρ. ἐτήσια δρ. 2, ἔξμ. 1, τρμ. 55, μηνιαία 0,20. Ζη-τούντεσ δοκατήσοι: ἀντιπρόδοσοι. Δις: Σὺλ-λογοσ "Ἐνδόξον Κρήτην", Ἀλκιβιάδοσ 90, Πει-ραιῶ. Ὁ Πρόδορ: Μ. Γιαννούτῃσ, ὁ Γραμ-ματεῦσ: Ν. Αἰλιτάκησ.

[15'—82]

Ἀγαλλῆατε σ. π. μετὰ τὸν Ἀφρικανὸν Λέοντα Μεσσήνησ, διὰ νὰ μεταρῶτεσ τὴν ὄργην του καὶ μὴ καταπραχθῆτε ὑπὸ τῶν ὄραων του. Ἀφρικανὸσ Ἀστὴ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσον αἱ λύσεισ, ἀδικητῶσ φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 13—19 Ιανουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐμ. Θ. Κασσαβέτεσ, Νικ. Π. Φί-λιεσ, Ἀντ. Ε. Γλυκῆσ, Κυριατζίουσα Κιανόλευ-κοσ, Φανή Γιαννακοῦ, Δημ. Πλ. Μικηῆσ, Ἐκ-τωρ Χ. Οἰκονόμου, Σεπτεμῆνοσ Λόδοσ, Κόρη τοῦ Ναυτικοῦ, Πόδοσ τοῦ Κωνσταντινοῦ, Μαχ-μουλοῦ, Παναγ. Κοντοροῦπῃσ, Κεκαρμῆμοσ Θησαυροσ, Κούλα Α. Κονταρίνη, Θωμῶσ Απ. Λοβιάδῃσ, Δημ. Σ. Πετροῦλοσ, Κωνστ. Δημη-ῶδῃσ, Ἀναστ. Γ. Παπαντωνίου, Π. Β. Ἰωάννου, Πέτρο. Ἐμ. Ψύλλοσ, Ἀλλῆ Γ. Γρασοῦ, Ἰωαν. Γ. Γρασοῦ, Μελ. Γ. Μελεάγου, Νικ. Α. Μελισσανοσ, Ἄνδρο. Ι. Παπῶσ, Κωνστ. Κρηνητῆσ, Ἐθνο-μάρτυσ Γεωργίωσ Α'. "Ἡλίας Π. Σουδῶνοσ, Γεωργ. Α. Διακόπουλοσ, Βασ. Κ. Ἀθανασίου, Φιλόλοσ, Γεωργ. Ν. Πεζόπουλοσ, Βασίλειη Σ. Φραντζῆ, Ἐνας χωρὶσ ὀνογραφίην.

ΑΡΓΟΥΣ: Γ. Γεωργακόπουλοσ, Ε. Ι. Σμυρνιατῆσ; ΒΟΛΟΥ: Ι. Ν. Γαυτσίκοπουλοσ, Στεφ. Τρ. Κα-ρακάκησ, Ἰω. Ἄλ. Τσιόνῃσ.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Ἀναστ. Ι. Τσακογιάννησ. ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Νικ. Κ. Σωτηροῦλοσ. ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ: Χαρ. Θ. Ἀιδολῆσ.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κωνστ. Π. Σκόδοσ, Σαμπε-θαί Μ. Κορίνο, Ἰοῦδασ Ν. Λέβῃσ.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἰωαν. Ἀημόπουλοσ, Ελευθ. Δη-μόπουλοσ, Ἀθ. Κ. Μαροῦλοσ, Σπ. Ι. Γεωργιάδησ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἄνδρο. Σ. Βλαχοπουλοσ, Ἐλλῆν Α. Τριβέλλῃ, Ἰωαν. Θ. Χεσιμαῖοσ, Δημ. Γ. Αε-σῶλοσ, Διέτα Γ. Αεσῶλοσ, Ἰωάν. Α. Διακόπου-λοσ, Μαρία Γ. Φωκίη, Στυα. Α. Κεραλάσ, Χρι-στῖνα Δημουλίτσα, Ἐνδόξοσ Σάστῃ, Ἀπό-μυητοσ Κολοκοτρώνησ, Κ. Κωνσταντινίδῃσ. Μέθοσσα Μάδορη.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀναστ. Β. Βασιλείου, Χαρ. Γ. Μουτσόπουλοσ, Σπ. Ρουκῶλοσ.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Στ. Θ. Ἀντωνιάδησ.

ΠΑΤΡΩΝ: Δημ. Κ. Ψαρῶσ Π. Σ. Καράμυλησ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Α. Φοικιανόσ, Ἄνδρο. Α. Ζουβ-ντόσ, Ἄλεξ. Σακαλῆσ, Α. Γ. Σακαλῆσ, Δημ. Γρ. Κυριακόπουλοσ, Ἐστ. Γ. Πετροῦλοσ, Ἰω. Π. Παυλάκησ, Νατ. Ἐμ. Κιοσοσ, Πάνοσ Κολυβάσ, Νένοσ Δ. Ριζικάρη, Γ. Μάρογγιασ, Θεοδ. Ν. Ζω-γράφοσ, Δημ. Γ. Πετροῦνιάκησ, Α. Ι. Μπακοῦροσ, Κωνστ. Γ. Ἀγακούσησ, Δημ. Π. Βαργιῶσ, Ἄλ. Α. Πατσοσ, Κυρ. Σ. Τσάπορησ, Γ. Π. Παπαμή-τροσ, Βασ. Α. Κυριακόπουλοσ, Ἰωάν. Α. Τσου-καλάσ, Δημ. Ν. Φοῖτασ.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Ἀντιγόνη Α. Ζάμπα, Ἐθφιμία Ι. Ρέντζου, Παπάμ.

ΠΥΡΓΟΥ: Ἀιον. Σταματόπουλοσ.

ΣΠΑΡΤΗΣ Βασιλικῆ Μ. Τσιόν Γ. Ι. Λεοῦλοσ.

ΣΥΡΟΥ: Α. Γ. Εὐγένιοσ, Ἰω. Γ. Καβρου-δάκησ, Μόδοσ Γ. Δαπόντε.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ἰω. Ἄδ. Τσιοβαρίδησ, Ὀλ-γα Π. Γιαννουσοπούλοσ, Γ. Σ. Χριστοδοῦλοσ, Φ. Π. Γιαννουσοπούλοσ, Γ. Α. Παπαλέξοπουλοσ. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δημ. Χρ. Βουρνιῶτησ, Κωνστ. Ε. Σιμῆμοσ, Ι. Ν. Καμπανέλησ, Στ. Χ. Κολαν-τζόπουλοσ, Δημ. Α. Δημόπουλοσ, Στ. Π. Καλόσ, Νικ. Κ. Ζούρασ, Δημ. Κ. Ζούρασ, Ἡρωῖθη Κρή-τη, Δανάη Ἐδμυ. Μενεξῆ, Γεωργ. Ε. Μενεξῆσ. ΧΑΛΚΙΔΟσ: Ἀναστ. Χρ. Λεμπέσησ.

ΧΙΟΥ: Σφίγγ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

"Ὀλον τὸν ἀνωτέρω τὰ ὄνοματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐληφῶθησαν οἱ ἔξῃσ πέντε: ΠΕΡΙΓΓΙΟσ Α. ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟσ ἐν Ἀθήνασ, ΚΩΝΣΤ. Π. ΣΚΟΠΑΡΑσ ἐν Ἰωαννί-νοισ, ΕΛΛΗ Α. ΤΡΙΒΟΑΗ ἐν Κεραρῶσ, Ι. Ν. ΚΑΜΠΑΝΕΛΗσ ἐν Τρικῶλεσ καὶ Α. ΦΩΚΕΙΑ-ΝΟσ ἐν Πειραιεῖ ἐγγραφέντεσ διὰ 3 μῆνασ ἀπὸ 1 Φ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆσ Παιδείασ ὡσ τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖσ παραχὸν εἰς τὴν ζωῶν ἡμῶν ὑπηρεσίασ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεωσ, ὡσ ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺσ παῖδασ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ		
Ἐτήσια δρ. 8.—	Ἐτήσια φρ. 10.—	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Λιὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον ἄεπ. 25
Ἐξάμηνιοσ 4,50	Ἐξάμηνιοσ 5,50		
Τριμηνιοσ 2,50	Τριμηνιοσ 3,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἱ συνδρομα ἄρχονται τὴν 1ην ἕκαστου μηνόσ.		ΝΙΚΟΛΑΟσ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟσ	"Ὀδοσ Ἐδριπιδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον
Περίοδοσ Β'.—Τόμοσ 23οσ	Ἐν Ἀθήνασ, 30 Ιανουαρίου 1916		"Ἐτοσ 38ον.—Ἀριθ. 9

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟσ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

"Αν καὶ σπανίωσ, συμβαίνει ὁμοσ, σὲ μία μεγάλη ἀνάγκη, νὰ ζητήσῃ ἕνασ ταμίας νάφισῃ μία στυγίη τὴν θέσι του. Ἄν ἡ ἀπουσία του δὲν πρόκειται νὰ διαρκέσῃ πολὺ, ὁ ἐπιθεωρητῆσ κλειδώνει ἀπλῶσ τὴν πόρτα τοῦ γυάλινου κλουβιοῦ καὶ στέκεται ἀπέξω, ὡσ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ταμίας. Ἄν ὁμοσ πρόκειται νάργῃσῃ περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά, τότε ὁ ἱ-διοσ ὁ ἐπιθεωρητῆσ μεταφέρετ: τὸ περιε-χόμενον τοῦ ταμιοῦ εἰς τὸ διπλανὸ κλουβί.

Ὁ Ἀγγλάσ, ποὺ ἔτχι ἐνήμεροσ 'εσ ὄλ' αὐτὰ τὰ συστήματα τῆσ Τραπέζῃσ, ἤξευρε, ὅτι ἡ μεταφορὰ αὐτὴ ἀποτελοῦσε τὴν μεγαλῆτερη δυσκολία τῆσ ἐπιχειρη-σεώσ του.

Γι' αὐτὸ εἶπε, ὅτι δὲν θὰ ἔλειπε παρὰ μία στυγίη, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ ἐπιθεωρητῆσ θὰ ἐκλείδωνε τὸ ταμιο,

"Ὁ κύβοσ ἐροῖθη. Ἐμπρός!" (Στ. 62, στ. 6')

χωρὶσ νὰ τὸ ἐξελέγῃ. Ἄν ἐγίνετο ἐτσι θὰ ἐτώζετο ἂν ἀπεναντίας τοῦ ἐκάπνιζε τοῦ ἐπιθεωρητοῦ νὰ μπῆ εἰς τὸ ταμιο, ὁ Ἀγγλάσ ἦταν χα-μένοσ.

Ὀρισμένωσ λοιπὸν ἡ τύχη ἦταν μὲ τὸ μέρος του! Γιατὶ ὁ ἐπιθεω-ρητῆσ δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ κλειδῶσῃ ἀπλῶσ τὴν πόρτα, ἀροῦ βγήκε ἔξω ὁ ψευδοταμίας. Αὐτὸ τὸ εἶδε καλὰ ὁ Ἀγγλάσ, πρὶν βγῆ κλι ἀπὸ τῆ μεγάλη αἴθουσα.

Τώρα πάλι βρίσκειται εἰτὸν διά-δρομο. Διευθύνεται ἴσα 'εσ τὴν πόρτα τῆσ σκοτεινῆσ κλιμαροῦλασ, ὅπου εἶχε ἀρίστη τὸν Σομῶ κοιμισμένο, ὅταν γέλια, εῶνέσ, ὀμιλίεσ καὶ βή-ματα ἀπὸ χοηδροπάπουτσα, ποὺ εθάνουν ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄρη τοῦ ξυλοτοίγοσ, τὸν καρρῶνον εἰτὴ θέσι του. Τὴν ἴδια στυγίη, ἕνασ ὀμιλοσ ἐργατῶν εἰζορμῶ εἰτὸν διάδρομο. Οἱ κτῆστεσ αὐτοὶ ἐπήγαιναν ἐκεῖνη τὴν ὄρα νὰ κολατσίσοῦν εἰς τὸν ἐσπερο μακαλί-κο. Διὰ τὸν Ἀγγλάσ, ποὺ τὰ εἶχε προβλέψῃ ὄλα, αὐτὸ ἦταν ἀ-πρόβλεπτο. Μ